

BRANDWEERWERK

18

VERHALEN OVER WERKEN
EN ONTWIKKELEN BIJ
BRANDWEER HAAGLANDEN

BRANDWEER
Haaglanden

BRANDWEERWERK

18 VERHALEN OVER WERKEN
EN ONTWIKKELEN BIJ
BRANDWEER HAAGLANDEN

- 4 Vakvrouw onder water**
Angela Spaans
- 8 Scheikundige in zijn element bij de brandweer**
Teun Payens
- 12 “Na ons komt er niemand meer”**
Margriet Ponse
- 18 Nooit uitgeleerd**
Mike van Velzen
- 22 Marinier in de meldkamer**
David Schnitger
- 26 “Wees geen grijze muis”**
Arwin van de Zande
- 32 Projectleider drone**
Robin Turkenburg
- 36 “Het werk heeft mij veel levenservaring opgeleverd”**
Martijn van Straten
- 40 Meerwaarde Officier van Dienst**
Miriam van der Meyde en Marco Middendorp
- 46 Hand- en hersenkracht**
Lucas Vlaardingerbroek
- 50 Aangenaam vakbekwaam**
Alex Speijer
- 54 Blessure?**
Louis Kerkhoff
- 58 “Deze functie maakt mijn baan echt compleet”**
Sema Cosar
- 64 “De balans tussen werk en privé is hier erg goed”**
Erik de Vries
- 68 “Ik weet nooit wat de dag zal brengen”**
Leendert Knoester
- 74 Econoom zoekt actie**
Yuri van Huisstede
- 78 “Doe mij maar zo’n pieper”**
Jan van Bree
- 82 “Trots op open cultuur”**
Esther Lieben

Werkplezier heeft alles te maken met datgene kunnen doen waar je goed in bent en dat je kunt bijdragen aan iets wat groter is dan jijzelf. Als je dat ook nog eens kunt doen met leuke collega’s in een fijne omgeving, dan is dat de ideale basis om ergens te beginnen, je plek te vinden, te blijven en jezelf te ontwikkelen. Ik geloof dat deze randvoorwaarden bij Brandweer Haaglanden aanwezig zijn. Het is een leuk en prettig bedrijf om binnen te werken. Veel externen geven mij terug dat ze zich zo welkom voelen. Ik ben daar zo trots op! We gaan voor een open bedrijfscultuur waarin iedereen welkom is, zich veilig voelt en kansen krijgt om zich te ontwikkelen. In dit magazine staan een heel aantal mooie voorbeelden van medewerkers die (soms al heel lang) met plezier bij Brandweer Haaglanden werken en zichzelf hebben ontwikkeld door binnen de organisatie nieuwe kansen te benutten.

Wellicht is brandweer Haaglanden iets voor jou! En anders gun ik jullie een mooie carrière, operationeel of op kantoor in een omgeving waarin je fouten mag maken, daarvan mag leren en kan ondernemen!

Esther Lieben
Commandant brandweer Haaglanden

Vakvrouw onder water

Angela Spaans voelt zich bij Brandweer Haaglanden als een vis in het water. Ook in letterlijke zin, want sinds 2017 werkt ze als brandweerdruiker. Inmiddels heeft Angela de stap naar duikploegleider gezet en ooit hoopt ze nog duikinstructeur te worden.

Scan de QR-code
en bekijk een video
over duiken bij
Brandweer Haaglanden

Brandweerder

Brandweer Haaglanden heeft duikers gestationeerd aan de kazernes Delft en Centrum. De duikploegen van de brandweer hebben twee kerntaken: oppervlakteredding en duiken. Als oppervlakteredder kun je personen op een afstand van maximaal 200 meter uit de kant redden. Hierbij gebruik je persoonlijke beschermingsmiddelen, zoals een 'droogpak' dat je isoleert van het water, een veiligheidsslijn, een reddingvest en eventueel een redplank. Bevindt een slachtoffer zich buiten het zicht, in water dieper dan anderhalve meter, dan is een redding nodig door een opgeleid en getraind brandweerdrukteam. In beschermende duikkleding en duikuitrusting kun je als brandweerder tot maximaal 15 meter diepte veilig werken. Een brandweerdrukteam wordt gealarmeerd bij meldingen van te water geraakte personen of voertuigen. Behalve voor redding in acute situaties worden duikers soms ook ingezet voor het zoeken naar vermiste personen in het water en sporadisch ook voor het zoeken naar vermiste goederen of bewijsmaterialen van een misdrijf. Uitgezonderd is het zoeken naar vuurwapens, omdat het risico daarvan voor de duikers te groot is.

Angela Spaans
Geboortjaar: 1988
Functie: manschap, duikploegleider, lifeguard
Bij de brandweer sinds: 2016
Kazerne: Delft

WAT IS ER ZO BIJZONDER AAN DUIKEN?

“Het brandweerwerk kan al heftig zijn, maar het duiken gaat nog verder. Je zit onder water in een totaal andere wereld en bent afhankelijk van de mensen aan de kant. Dat is zo'n mooi samenspel. De adrenaline die bij een inzet vrijkomt, geeft een bepaalde 'rush'. Ga je het te zoeken voorwerp vinden? Ga je de persoon te water redden? Daarnaast is het zicht en geluid onder water anders en je bent veel meer bezig met je andere zintuigen. De Nederlandse wateren bevatten over het algemeen veel klei- en zanddeeltjes waardoor het water troebel wordt. Daarom moeten we bijna alles op de tast doen.”

HOE MOET JE DAN ONDER WATER JE WEG VINDEN?

“Dat gaat via de seinlijn, een touw met 'communicatie'. Doordat de lijn verbonden is tussen de duiker en de lijnhouder aan de kant kun je je oriënteren onder water en krijg je instructies van de duikploegleider. Deze geeft aan welke kant je op moet en welke zoekslagen je moet maken. Je voelt van alles en probeert daarvan een plaatje te maken in je hoofd. Op de bodem kom je de gekste dingen tegen: van fietsen en telefoons tot biervaten en kluizen. De begeleiding van de duikploegleider is erg belangrijk, die hoort bijvoorbeeld feilloos wanneer je ademhaling te onrustig is. Het is een echt samenspel.”

HOE BEN JE ERBIJ GEKOMEN OM BIJ BRANDWEER HAAGLANDEN TE SOLLICITEREN?

“Hiervoor werkte ik als jongerencoach in een jeugdcliniek in België. De coaching van het gedrag van deze jongeren deden we onder andere met behulp van outdooractiviteiten. Deze baan had veel impact op mijn sociale leven, want ik moest er veel voor reizen. Toen ik van baan wilde veranderen zocht ik iets met mensen, dienstverlening, in groepsverband én fysieke activiteit. De brandweer paste helemaal in het plaatje. Na de basisopleiding ging ik vrijwel direct door naar de duikopleiding.”

HOE VERLIEP DIE OPLEIDING?

“Dat was best intensief. Je krijgt een opleiding die vijf weken duurt waarin je bekend raakt met je uitrusting en waarbij je je op je gemak gaat voelen in het water. In het begin is zoiets best onwennig. Als kind leer je al dat je onder water je adem moet inhouden. Dat je nu onder water moet ademen gaat tegen het natuurlijke in. Zoiets kost de nodige duikuren om aan te wennen. Verder leer je om zo snel mogelijk je duikpak aan te trekken. Daar komen veel handelingen bij kijken: je onderkleding en pak aantrekken, je redvest omhangen, de loodgordel omdoen en tenslotte het duiktoestel op je rug hangen. Als er een duikalarm

gaat, dan staan de collega's van de andere voertuigen daarom klaar om je te helpen, zodat je in een minuut klaar bent om te gaan. Ik ben de enige vrouw binnen mijn ploeg, maar dat is geen enkel punt. Ik ben heel warm ontvangen en het voelt alsof ik tussen mijn broers loop.”

BIJ WELKE INCIDENTEN KOMEN JULLIE IN ACTIE?

“Dat varieert enorm, geen werkdag is hetzelfde. De ene keer zoeken we naar sleutels en telefoons die mensen per ongeluk in het water hebben laten vallen, het andere moment assisteren we de politie bij het bergen van auto's die gestript zijn en daarna in het water zijn gedumpt en het komt ook voor dat we mensen uit het water halen. Zo heb ik meegemaakt dat een jongeman met zijn auto het water in reed. Ik was toen zelf de eerste duiker. Toen ik het voertuig gevonden had en de tweede duikwagen ook ter plaatse was, is de tweede duiker ook direct naar het voertuig gestuurd. Uiteindelijk is het slachtoffer binnen een halfuur na het te water raken van de auto gevonden, op-

“
Ik ben heel warm ontvangen
en het voelt alsof ik tussen
mijn broers loop
”

gebracht en in de ambulance naar het ziekenhuis vervoerd. Dat gaf me een voldaan gevoel.”

WAT HOOP JE NOG TE BEREIKEN BINNEN BRANDWEER HAAGLANDEN?

“Voorlopig focus ik mij op datgene waar ik nu mee bezig ben, om te kijken hoever ik kom, en wil ik mezelf blijven ontwikkelen. Zo heb ik de opleiding tot duikploegleider met succes afgerond en ooit hoop ik duikinstructeur te worden.”

Scheikundige in zijn element bij de brandweer

Met een bachelor-diploma Scheikunde, een masterdiploma Biochemie én een onderwijsbevoegdheid op zak, leek het erop dat Teun scheikunde-leraar zou worden. Tot iemand tegen hem zei dat ze bij de brandweer ook ‘leuke plekken voor scheikundigen’ hebben.

Teun Payens
Geboortjaar: 1994
Functie: beleidsmedewerker Incidentbestrijding Gevaarlijke Stoffen (IBGS) en energietransitie en Adviseur Gevaarlijke Stoffen (AGS)
Bij de brandweer sinds: 2019

Dat hij ooit bij de brandweer terecht zou komen, had hij zelf nooit gedacht. Maar het liep uiteindelijk toch zo. Na een bachelor scheikunde, een master biochemie en onderwijsbevoegdheden voor zowel onder- als bovenbouw, kon hij in principe aan de slag als docent scheikunde. Tijdens zijn master had hij sowieso al ervaren dat alleen laboratoriumwerk niks voor hem was. Vacatures die hij langs zag komen, waren het allemaal net niet. Tot een oud-klasgenoot hem erop wees dat er bij de brandweer ook ‘leuke plekken voor scheikundigen’ bestaan. ‘Wat heb ik daar nou te zoeken?’, dacht Teun eerst, maar toen hij hoorde over de piketfunctie van Adviseur Gevaarlijke Stoffen (AGS) raakte zijn interesse gewekt. “Dit sloot perfect aan bij mijn achtergrond.” Via een open sollicitatie bij de VRH kwam hij uiteindelijk terecht in een gecombineerde kantoorfunctie als beleidsmedewerker Operationele Voorbereiding en in het opleidingstraject tot AGS dat hij in november 2021 heeft afgerond.

In zijn eerste functie bij de VRH hield Teun zich bezig met de voorbereiding op de energietransitie. “Dan kun je denken aan het opstellen van procedures, aandachtskaarten en informatiebladen waar onze operationele dienst gebruik van kan maken. Dit kunnen bijvoorbeeld informatiebladen zijn over hoe je omgaat met een zonnepanelenbrand of hoe je een elektrische auto na een ongeval veiligstelt.” Daarnaast werkte hij met andere afdelingen samen aan een integrale aanpak van diverse vraagstukken. “Zoals de plaatsing van een buurtbatterij. Het betekent iets voor alle afdelingen. Zo kan de afdeling Risicobeheersing een advies opstellen over onder andere compartimentering en benodigde blusvoorzieningen. De afdeling Operationele Voorbereiding maakt de procedure voor het optreden van de operationele dienst bij een incident. De afdeling Vakbekwaamheid ontwikkelt lesmateriaal voor de bijscholing van onze brandweerlieden op dit thema. Al deze componenten moeten aansluiten bij de praktijk van onze brandweerlieden, want het draait uiteindelijk om veilig en effectief optreden ten tijde van een incident.”

AANSTEKELIJK ENTHOUSIASME

Tijdens zijn eerste jaar bij de VRH kreeg Teun de gelegenheid om de organisatie goed van binnenuit te leren kennen. Hij draaide diensten mee met ploegen en piketfunctionarissen. “Het is mooi om zo meer gevoel te krijgen bij waar je je kantoorwerkzaamheden voor doet. En fijn om zowel de collega’s als de werkzaamheden in de operationele dienst goed te leren kennen.” Hij gedijt goed in een omgeving waar er nauw samengewerkt moet worden. “Dat saamhorige is bij de brandweer zeer uitgesproken aanwezig. Je moet het samen doen. Ik denk dat de

“

Dit sloot perfect aan bij mijn achtergrond

”

meeste collega’s vanuit passie bij de brandweer werken. Dat heeft een enorm positief effect op de hele organisatie. En het enthousiasme werkt aanstekelijk.” Volgens Teun zijn de werksfeer en mentaliteit bij Brandweer Haaglanden bijzonder goed. “Daarnaast is er veel ruimte voor zelfontplooiing en kennisontwikkeling. In de coronaperiode heb ik meer nagedacht over mezelf en mijn drijfveren. Ik kwam tot de conclusie dat ik hier ontzettend op mijn plek zit.”

Als organisatie valt er altijd nog te groeien, volgens Teun. “Een van de zaken waar ik met regelmaat tegenaan loop, is de manier hoe we onze informatie borgen binnen de organisatie. Het is af en toe erg lastig om de informatie die je zoekt te kunnen vinden. We zijn gewend om elkaar daar persoonlijk om te vragen, maar dat is niet altijd even makkelijk als je nog niet iedereen kent binnen de organisatie.”

GROEPSGEVOEL

Teun roemt het groepsgevoel bij de brandweer. Hij vertelt over de eerste keer dat hij meedraaide met een ploeg van kazerne Centrum. “Ik mocht een containerbrandje blussen. Voor brandweerlieden dagelijkse kost, maar voor mij als nieuweling erg gaaf om te doen. En geweldig dat ik vanuit de ploeg de gelegenheid kreeg. Dat soort dingen blijven me wel bij. Het spreekt voor de organisatie dat je meteen wordt opgenomen in de groep en de kans krijgt dingen te leren.”

Teun kijkt ernaar uit om de komende jaren zijn piketfunctie als AGS invulling te geven. “Ik denk dat er de komende jaren nog veel te verdiepen en verbreden valt. Mijn ambities hebben geen grenzen. Ik wil mezelf altijd blijven ontwikkelen.”

De energietransitie

In het Klimaatakkoord van Parijs is vastgelegd dat de CO₂-uitstoot de komende jaren drastisch moet worden verminderd. Daarvoor moeten we in ons land overstappen van fossiele brandstoffen op duurzame energiebronnen zoals zon en wind. Landelijk werken de veiligheidsregio’s samen om de risico’s die met deze transitie gepaard gaan zo goed mogelijk in kaart te brengen en om de veiligheidsregio’s te voorzien van input voor zowel hun repressieve als adviserende taak. Teun: “Een elektrische fiets in Den Haag is niet anders dan in Groningen. Dus het is goed om de aanpak daarvan met elkaar te stroomlijnen.” De veiligheidsregio’s in Nederland zijn opgedeeld in districten. Voor de energietransitie heeft elk district een eigen hoofdonderwerp. De VRH is regiehouder op Energie Opslag Systemen (buurtbatterijen) en de opslag van lithium-ion accu’s. Teun is daarvoor het aanspreekpunt. “Lithium-ion accu’s komen we tegen in mobieltjes, laptops, elektrische fietsen, auto’s en tal van andere toepassingen. Als er vanuit het land vragen zijn over het omgaan met deze accu’s kunnen ze bij ons terecht.” Op zowel regionaal, alsook op district- en landelijk niveau wisselt hij relevante informatie uit met veiligheidspartners. “Het is uitdagend en afwisselend werk. Je bent samen aan het pionieren op het gebied van veiligheid binnen de energietransitie.”

**“Na ons
komt er
niemand
meer”**

“Er is nog zoveel te doen
en te ontdekken binnen
de brandweer. Ik wil zoveel
mogelijk dingen blijven leren!”

“

Ooit dacht ik dat het brandweervak alleen voor stoere mannen was

”

“Mijn eerste ervaring met de brandweer herinner ik mij nog goed. Ik was twaalf jaar oud en mijn pony was in een droge sloot gekomen en kon er niet meer uitkomen. Ik ben toen hard naar huis gerend en raakte in paniek toen we niet direct het alarmnummer wisten. Dat was namelijk net veranderd van 06-11 naar 112. Vervolgens kwam er behoorlijk wat materieel aanrijden. Twee brandweerwagens, de politie en een ambulance. Dat maakte veel indruk en ik vond dat heel tof. Mijn idee was toen nog dat het brandweervak alleen voor stoere mannen was. Onbewust was het misschien wel een wens om bij de brandweer te gaan, maar op dat moment dacht ik niet ‘dit is iets voor mij’. Ik ben een paar jaar later begonnen met een administratieve opleiding, ben de horeca ingerold en haalde mijn diploma als snowboardinstructeur.”

ZENUWACHTIG

“Jarenlang heb ik verschillende baantjes gecombineerd en reisde ik door Europa. Op een gegeven moment bedacht ik mij dat ik dit bestaan niet eeuwig zou kunnen volhouden en toch eens serieus moest nadenken over wat ik nou echt zou willen doen. Ik had nog steeds geen idee wat ik wilde, maar het leek mij in ieder geval een goed idee om een ‘normale’ baan te vinden en een opleiding te volgen. Dit lukte ook en zo kwam ik in de kantoorwereld terecht. In 2015 had ik net een kind gekregen, werkte ik ergens op kantoor, toen ik een vacature voor manschap bij de brandweer voorbij zag komen. In eerste instantie had ik nog wel de nodige bezwaren. Ik zou te oud zijn, ik had net een kind gekregen en we waren bezig met verhuizen. Maar je kunt heel veel dingen bedenken waarom iets niet zou lukken en uiteindelijk heb ik toch een brief geschreven. Ik werd uitgenodigd en de sporttest haalde ik met gemak. Ik ben behoorlijk sportief en had er bovendien keihard voor getraind. De 24-uurs-test in Bergschenhoek zorgde ervoor dat ik deze baan nog liever wilde hebben. Tijdens die test krijg je ook allerlei technische opdrachten. Daarvoor had ik al zoveel mogelijk bijgespijkerd door bijvoorbeeld banden te verwisselen. Daarna volgde nog een psychologische test en een pittig gesprek met twee ploegchefs en twee dames van HR. Ik had er alles aan gedaan, maar dacht dat ik de baan niet zou krijgen. Gelukkig kreeg ik snel daarna het verlossende telefoontje dat ik was aangenomen.”

WIETPLANTAGE

“Mijn eerste uitruk was direct tijdens mijn eerste stagedienst op kazerne Laak. We werden gealarmeerd voor wateroverlast in een flat. Het stroomde langs de muren van enkele bewoners >

Margriet Ponse
Geboortjaar: 1985
Functie: manschap, lid van het Surf Rescue Team (SRT), lifeguard
Bij de brandweer sinds: 2016
Kazerne: Scheveningen

Surf Rescue Team

Sinds enkele jaren heeft kazerne Scheveningen een zogenaamd Surf Rescue Team (SRT). Het rayon van deze kazerne beslaat immers voor een groot deel strand en water, en daar zijn de normale brandweervoertuigen niet op aangepast. Inmiddels werkt het SRT met een speciaal Unimog 4X4-brandweervoertuig, een jeep, wetsuits, flippers en speciale surfplanken - rescueboards - waarmee ze de zee op gaan voor reddingen. Het team heeft met veel geslaagde reddingen in zee ruimschoots zijn waarde bij waterredding in de Haagse kustzone bewezen. Het SRT opereert in vier ploegen van acht personen. Zo levert de kazerne Scheveningen een professioneel team dat 24 uur per dag, zeven dagen in de week operationeel is.

Scan de QR-code en bekijk een video over het Surf Rescue Team

naar beneden. We hebben het appartement gevonden waar het water waarschijnlijk vandaan kwam en toen daar niemand aanwezig bleek te zijn, hebben we een ruitje ingetikt om binnen te komen. Daar troffen we een gigantische wietplantage aan. De bewoners hadden een waterbassin gebouwd met 500 liter water, maar dat was geknapt en het appartement was in een zwembad veranderd. Na die eerste dienst kwam ik met een goed verhaal thuis. Vanaf het eerste moment voelde ik mij op mijn plek. Bij al mijn andere banen heb ik nooit het gevoel gehad mijzelf te kunnen zijn en dat is nu wel zo. Ik ben er nog steeds weleens verbaasd over dat dit nu mijn werk is. Bij de brandweer is het werk ontzettend divers en afwisselend. Uiteraard brengt het ook een bepaald soort stress

met zich mee. Wij zijn het laatste hulpmiddel, na ons komt er niemand meer. In feite zijn we nooit op tijd, want de brand is er al. Die keer dat we een melding van een woningbrand kregen waarbij een meisje aan de dakrand hing, staat mij nog helder op het netvlies. Aanrijdend was mijn taak als manschap om de chauffeur te gidsen. Dan wil je het liefste zo snel mogelijk zijn. Het meisje was helaas al naar beneden gevallen toen we aankwamen. Het voelde alsof ik in een slechte film was beland. Ik weet niet hoe het met haar is afgelopen. Ik moest eraan wennen dat we dat zelden te horen krijgen. Maar misschien moet je dat soort dingen wel niet willen weten. De nazorg is in ieder geval goed geregeld bij de brandweer. Als collega's praten we na een (heftig) incident altijd na en als

het nodig is worden we professioneel opgevangen. Bovendien heb ik een fijne partner, maar ook familie en vrienden als vangnet.”

LIFEGUARD

“Inmiddels zit ik ook in het Surf Rescue Team en ben ik daarnaast ook inzetbaar als lifeguard op het Haagse strand. We patrouilleren op het strand, waarschuwen mensen voor de gevaren van de zee en treden repressief op als dat nodig is. Soms gaat het ook om leven en dood. Zo hebben we onlangs nog met het Surf Rescue Team een meisje uit het water gehaald dat zelfmoord wilde plegen.”

“Er is nog zoveel te doen en te ontdekken binnen de brandweer. Ik vind de hoogwerker een machtig voertuig en zou het ook leuk vinden om chauffeur te worden. Ik heb een brede interesse en wil zoveel mogelijk dingen blijven leren!”

“

Bij de brandweer is het werk ontzettend divers en afwisselend

”

Strandbewaking

Den Haag groeit als toeristische trekpleister en daarmee groeit ook het aantal strandbezoekers. Het strandseizoen wordt steeds langer; zwemmers, baders en watersporters maken ook buiten het zomerseizoen gebruik van het strand en de zee. De Veiligheidsregio Haaglanden is verantwoordelijk voor de strandbewaking van de Haagse stranden. Sportieve collega's met affiniteit met strand en zee, ervaring met EHBO en met reddend zwemmen zijn hiervoor opgeleid tot lifeguard.

Nooit uitgeleerd

Min of meer toevallig kwam Mike van Velzen bij Brandweer Haaglanden werken. Sindsdien heeft hij zich ontwikkeld tot beleidsmedewerker, bevelvoerder en woordvoerder én gaat hij starten met de opleiding tot Officier van Dienst.

De bevelvoerder

Een bevelvoerder bij de brandweer geeft leiding aan de bemensing van een tankauto-spuut en eventueel een aanvullend voertuig zoals een hoogwerker of hulpverleningsvoertuig. Bij (kleine) incidenten is de bevelvoerder de leidinggevende van het incident en verantwoordelijk voor de bemensing van de tankautospuut. Bij opgeschaalde incidenten zorgt een Officier van Dienst voor de coördinatie tussen de verschillende bevelvoerders, de communicatie met de meldkamer en de afstemming met de multipartners (zoals politie, ambulance en gemeente). Wel zal bijna altijd een bevelvoerder als eerste ter plaatse zijn, deze maakt dan een eerste plan van aanpak naar aanleiding van een verkenning. Tijdens de rit naar het incident heeft de bevelvoerder contact met de meldkamer en ontvangt daarbij de beschikbare informatie en vraagt eventueel om bijstand van andere brandweereenheden, ambulance, politie of andere organisaties. Hij deelt de informatie met de manschappen, waarbij twee manschappen de aanvalsploeg vormen en twee manschappen de waterploeg.

Mike van Velzen
Geboortjaar: 1988
Functie: beleidsmedewerker Operationele Voorbereiding, woordvoerder (WB) en bevelvoerder Bij de brandweer sinds: 2008
Kazerne: Wateringen

“Van 2006 tot 2010 heb ik de opleiding Integrale Veiligheidskunde gevolgd. In mijn derde en vierde leerjaar moesten we een leerarbeidsplaats (LAP) zoeken. In die tijd ging ik met de bus naar school en zag bij kazerne Loosduinen altijd een man uitstappen die tot mijn verbazing op een gegeven moment een gastcollege bij ons op de opleiding gaf. Ik heb hem toen aangesproken en kon als LAP'er aan de slag bij de Hulpverleningsregio Haaglanden (de voorloper van de Veiligheidsregio Haaglanden). Ergens lag dit ook wel weer voor de hand, want ik heb altijd wel wat gehad met hulpverlening. Ik heb nog het brugjaar ‘politie’ gedaan, maar was nog te jong om naar de Politieacademie te gaan. Na afronding van mijn studie Integrale Veiligheidskunde zag ik dat er een vacature was binnen de afdeling Risicobeleid en Planontwikkeling en werd ik adviseur externe veiligheid bij de hulpverleningsregio.”

GROOTSCHALIG BRANDWEEROPTREDEN

“Vanaf het begin van mijn loopbaan heb ik veel opleidingen gevolgd en daar ook de nodige privétijd in gestoken. Ik vind dat je jezelf moet blijven uitdagen en ontwikkelen. Niemand is ooit uitgeleerd. Ik vind het interessant en belangrijk om steeds meer te weten over het brandweerwerk. Een van de eerste opleidingen die ik volgde was de opleiding tot specialist risico's en veiligheid, op de Brandweeracademie. Tijdens mijn werk merkte ik dat ik graag meer met de operationele kant van de organisatie wilde doen en daarom heb ik in 2015 de overstap gemaakt naar de afdeling Operationele Voorbereiding. Ik werkte nog steeds in een beleidsmatige functie, maar wel met meer raakvlakken met het operationele werk. De afgelopen jaren heb ik bijvoorbeeld gewerkt aan de implementatie van de landelijke visie op grootschalig brandweeroptreden in onze regio, een visie voor de manier waarop we onze technische hulpverlening het beste kunnen invullen en het toekomstbestendig materieelplan waarbij we kijken naar toekomstige brandweervoertuigen. Soms is dit best abstract, maar ik vind het interessant om aan zoiets te werken, ook omdat je weet dat het uiteindelijk in de praktijk gebracht wordt.”

VLIEGVUUR

“Het werk bij de afdeling Operationele Voorbereiding maakte dat ik zelf ook graag operationeel werkzaam wilde zijn en een jaar later ben ik woordvoerder brandweer geworden. Een dynamische functie waarin je voor de media het gezicht bent vanuit de brandweer. De ultieme klus was misschien wel het vliegvuur in Scheveningen tijdens de jaarwisseling van 2018-2019. Zo'n beetje alle media waren daar aanwezig. Ik heb met hen toen een

Vrijwilligers

De operationele organisatie van brandweer Haaglanden bestaat uit 23 operationele kazernes. Naast beroepskazernes heeft de brandweer ook kazernes op basis van vrijwillige instroom. Deze kazernes zijn voor de basisbrandweezorg, ondersteunende taken en slagkracht bij gelijktijdige inzet.

Als brandweervrijwilliger woon en/of werk je dichtbij de kazerne, zodat je daar binnen vier minuten kan zijn. Als ergens hulp van de brandweer nodig is, word je via een pager opgeroepen. Vanuit daar ga je met collega's ter plaatse om hulp te bieden.

Scan de QR-code en bekijk een video over de leergang Bevelvoerder

“De combinatie tussen een operationele en beleidsmatige functie, maakt mijn werk alleen maar leuker en beter

verzamelplek op de boulevard afgesproken vanwaar ik regelmatig een update van de situatie zou geven. Als woordvoerder speel je een interessant spel met de media. Wij willen dat het feitelijke verhaal naar buiten komt, maar de media zijn meestal op zoek naar een goed verhaal. Als zij het verhaal vertellen dat ze willen vertellen, maar zich wel bij de werkelijke situatie houden, dan ben ik tevreden.”

MOOIE COMBINATIE

“Om meer stappen op operationeel vlak te zetten, ben ik in 2017 begonnen met de manschappenopleiding en ben ik vrijwilliger geworden aan kazerne Wateringen. Daarna heb ik de leergang tot bevelvoerder gevolgd. Het zit momenteel in de planning om te starten met de opleiding tot Officier van Dienst. Als ik nu kijk hoe leuk ik dat vind, dan had ik dit eigenlijk veel eerder moeten doen. Je leert op die manier veel over het brandweerwerk en de combinatie tussen een operationele en een beleidsmatige functie maakt mijn werk alleen maar leuker en beter. Wat ik in de praktijk leer, kan ik meenemen in een beleidsstuk en andersom. We komen bijvoorbeeld wel eens in actie bij een incident met een tram. Dan weet je dat je moet controleren of de spanning van de bovenleiding eraf is, zodat de hulpverleners veilig kunnen werken. Die ervaring is handig als ik voor het opstellen van beleid in gesprek moet met de HTM. Dat je een kantoorfunctie hebt en daarnaast operationeel bezig kunt zijn, vind ik zelf de ideale combinatie. Mooi dat ik op deze manieren wat voor de organisatie kan betekenen!”

Marinier in de meldkamer

David Schnitger
 Geboortjaar: 1980
 Functie: Centralist Meldkamer
 Bij de brandweer sinds: 2006

David Schnitger

Als marinier was David Schnitger gewend om in teamverband te werken en te handelen op die momenten dat het erop aankwam. Om te solliciteren naar een baan als manschap bij de brandweer was dan ook een logische vervolgstap. Inmiddels kan David zijn kwaliteiten goed kwijt binnen zijn hectische en soms spannende functie als centralist bij de meldkamer.

Een van de eerste inzetten die indruk op David maakte, was een brand in de Acaciastraat in Den Haag met een dodelijk slachtoffer. Het pand was een soort studentenwoning met verschillende kamers en uit de melding bleek dat er nog een bekende alcoholist binnen zat, alleen was niet bekend in welke ruimte. “We kwamen een smal gangetje binnen, met rechts twee deuren en recht vooruit ook eentje”, herinnert David zich. “Uiteindelijk bleek die man in de laatste kamer te liggen. Hij leefde nog toen we hem daar aantreffen op een brandende bank. Nadat we hem de woning uit hadden getrokken, is hij een paar minuten later overleden. In de opleiding krijg je dit soort situaties voorgeschoteld, maar je hebt dan toch wel een paar dagen nodig om zoiets te verwerken.”

GESNEDEN KOEK

Toch gaat het David goed af om met heftige en stressvolle situaties om te gaan. De basis hiervoor heeft hij gelegd in zijn opleiding bij het Korps Mariniers, één van de zwaarste opleidingen binnen Defensie. “Ik was 18 jaar toen ik daar begon en heb als marinier veel van de wereld gezien, bijvoorbeeld door mijn uitzending naar Ethiopië en Eritrea in 2001-2002. Daarna ben ik nog een jaar op de marinierskazerne in Aruba geplaatst.” >

“
Ik was gewend om ‘u’
te zeggen tegen iedereen die
een hogere rang had
”

Na zeven mooie jaren bij Defensie was David toe aan een nieuwe uitdaging, vooral ook omdat het vele van huis zijn hem tegen ging staan. De brandweer leek hem een organisatie met veel overeenkomsten. “Net als bij het Korps werk je veel in teamverband. Dat sprak mij aan. Toen ik in 2006 solliciteerde waren er honderden sollicitanten, waarvan er uiteindelijk 12 overbleven. Dan werkt je defensie-achtergrond wel mee. Zaken als kaartlezen, de survival en het blind zwemmen waren voor mij gesneden koek. Ik moest alleen wel wennen aan de informele omgangsvormen bij de brandweer. Ik was bijvoorbeeld gewend om ‘u’ te zeggen tegen iedereen die een hogere rang had.”

NIEUWE UITDAGING

Na zijn opleiding en stages op de kazernes Archipel en Scheveningen, werd David geplaatst op kazerne Loosduinen, waar hij moeiteloos zijn draai wist te vinden. “Ik vond het werk super om te doen en had een superleuke ploeg. Het was net alsof ik elke dag met mijn vrienden op pad was. Samen oefenen, lekker koken, sporten en knallen als we een melding kregen. Ik heb mijn werk nooit vervelend gevonden. Brandweer Haaglanden is een topwerkgever, waar alles mogelijk is. Af en toe mis ik de ploegendienst nog weleens. De humor en het kameraadschap binnen zo’n ploeg is echt uniek.” Desondanks was David na zeven jaar toe aan een nieuwe uitdaging. Zodoende kwam hij bij Bureau Paraatheid terecht. “Ik had mij niet zo goed gerealiseerd dat ik dan opeens de hele dag op kantoor zou zitten. Ik heb echt wel even wat tijd nodig gehad om mijn draai te vinden. Dat was niet mijn droombaan, maar ook daar zat ik in een leuk team en ik heb er veel van geleerd.”

MELDKAMER

Na een paar jaar bij Bureau Paraatheid wilde David graag weer onderdeel zijn van het operationeel gedeelte van het bedrijf en kreeg hij de kans om via een detachering bij de meldkamer aan de slag te gaan. “Ik had totaal geen beeld van wat mij daar te wachten stond en de benodigde opleidingen die ik moest volgens waren nog best pittig. Daar heb ik mij wel een beetje in vergist. Als er een melding

“
Ik zou een boek
kunnen schrijven over alles
wat wij meemaken
”

binnenkomt, dan moet je in staat zijn om goed te luisteren, tegelijkertijd te typen en vervolgens de inzet aan te sturen. Bovendien gebeurt er om je heen ontzettend veel. Ik heb zeker een jaar nodig gehad om daaraan te wennen.” Na dat jaar kwam David tot de conclusie dat het werk als centralist hem wel lag en inmiddels krijgt hij al enkele jaren de meest uiteenlopende meldingen binnen. “Alle ellende komt bij ons terecht. Van brandmeldingen tot mensen die dreigen zelfmoord te plegen. Ik heb één keer een meisje aan de telefoon gehad die met haar auto in het water was gekomen en er daarna niet uitkwam. Ik zou een boek kunnen schrijven over alles wat wij meemaken. Toch ga ik wel met plezier naar mijn werk. Dat moet ook wel, want anders kun je beter wat anders gaan doen. Uiteindelijk ben je als centralist van grote betekenis voor mensen in nood. Ik vind het mooi om op die manier te kunnen helpen.”

A man with short brown hair, wearing a dark blue tracksuit with red and white accents, is sitting on a stone ledge by a canal. He is smiling slightly and looking towards the camera. The background features a mix of traditional Dutch architecture and modern skyscrapers under an overcast sky. A fountain is visible in the water behind him.

**“Wees
geen grijze
muis,
laat jezelf
zien”**

Hij wilde eigenlijk helikopterpiloot worden, maar vond uiteindelijk zijn weg bij Brandweer Haaglanden. Met veel ambitie en gedrevenheid ontwikkelde Arwin van de Zande zich tot een hoofdofficier die de brandweerinzet én die van andere hulpdiensten weet aan te sturen tijdens de grootste incidenten.

DE DRIE OPTIES

“Van jongs af aan was het mijn droom om helikopter- of verkeersvlieger te worden. Daarom ben ik luchtvaarttechnologie gaan studeren in Haarlem. Vervolgens heb ik bij de Luchtmacht de selectie doorlopen om de opleiding tot helikoptervlieger te gaan doen. Dat ging goed, maar uiteindelijk bleken mijn benen anderhalve centimeter te lang. Ik paste wel in de cockpit, maar bij gebruik van de schietstoel zouden mijn benen blijven staan. Dat was wel een zure appel. Ik was daarnaast ook bij de Koninklijke Militaire Academie aangenomen als Officier Techniek en kon daarnaast beginnen aan de KLM Luchtvaartschool om verkeersvlieger te worden. Ik had dus meerdere ijzers in het vuur. In die jaren, dat was begin 2000, was er alleen een overschot aan piloten en had je geen baangarantie. Bovendien kreeg ik in de vliegsimulator de gedachte ‘word ik hier wel gelukkig van?’ De derde optie was om naar de Brandweeracademie te gaan. Ik heb zelf bij de jeugdbrandweer gezeten en mijn vader heeft ook bij de brandweer gewerkt, dus uiteindelijk heb ik daarvoor gekozen. Tijdens mijn stage als Officier van Dienst kwam ik in Den Haag terecht. Een grote stad met veel uitrukken en een mooie kans om ervaring op te doen. Na de academie ben ik bij de Hulpverleningsregio Haaglanden, de voorloper van de VRH, aan de slag gegaan als beleidsmedewerker ‘incidentbestrijding gevaarlijke stoffen’ en heb de opleiding gedaan tot Adviseur

Gevaarlijke Stoffen (AGS). Pas twee jaar later ben ik ingestroomd als Officier van Dienst.”

DE OPERATIONELE INZET

“Een van mijn eerste inzetten was een grote dakbrand in het Laakkwartier. Ik zat toen nog in mijn inwerktraject. In de verte zag je de zwarte rook al en de brand ontwikkelde zich spectaculair. Ze waren daar namelijk bezig met dakwerkzaamheden en de gascilinders die daarvoor nodig waren, stonden nog op het dak. Op een gegeven moment explodeerden die cilinders. Op kazerne Laak hangt hier nog een bijzondere foto van. Als Officier van Dienst stuur je dan niet alleen de brandweereenheden aan om de brand onder controle te krijgen, maar ben je ook bezig met allerlei randverschijnselen. Er vlogen brokstukken dakisolatie in het rond en de kans op een secundaire brand was groot. Tegelijkertijd ben je aan het afstemmen met de politie en ambulance. Uiteindelijk kwam hier ook een Hoofdofficier >

Arwin van de Zande
 Geboortejaar: 1978
 Functie: Beleidsadviseur, Hoofdofficier van Dienst (HOvD),
 Algemeen Commandant Brandweer (ACB),
 Leider Commando Plaats Incident (CoPI)
 Bij de brandweer sinds: 2000

“
De hele
incident-
bestrijding
is groter
geworden
”

van Dienst bij, die de multidisciplinaire afstemming op zich nam waardoor ik mij op de brandweerinzet kon concentreren. In de afgelopen twintig jaar is die afstemming met andere partijen een stuk professioneler geworden. We kijken veel meer vooruit met vragen als ‘wat betekent deze brand voor de wijk?’ en ‘wat zijn de gezondheidseffecten?’ Een brand is allang niet meer een probleem van alleen de brandweer en daarmee is de hele incidentbestrijding beter geworden.

Ik ben zelf ongeveer vijftien jaar lang Officier van Dienst geweest en ben daarna Hoofdofficier van Dienst en Leider CoPI geworden. In die laatste rol mocht ik aan de slag bij de bestrijding van het vlieg vuur dat ontstond bij het vreugdevuur in Scheveningen. Ik denk dat dit wel mijn grootste uitdaging bij de brandweer was. Het bijzondere was dat we ons hier moesten richten op de bestrijding van de effecten van het vlieg vuur, terwijl we het probleem meestal bij de bron aanpakken. Als leider CoPI was ik ook betrokken bij de aanvaring van twee boten in de haven van Scheveningen tijdens de festiviteiten in het kader van de Volvo Oceanrace, waarbij iemand om het leven kwam. Je hebt dan te maken met een groot evenement en het komt dan aan op goed overleg met de organisatie, maar ook met de KNRM.

“

We gebruiken nu een rekentool om te kijken welk voertuig het snelste bij het incident is en die sturen we erop af. We zijn sowieso steeds beter geworden in het analyseren van gegevens. Daarmee kunnen we beter onderbouwen waarom we bepaalde dingen wel of niet doen.

”

Leider CoPI

Een belangrijk proces van de veiligheidsregio is ‘leiding en coördinatie’ tijdens grote incidenten of de dreiging daarvan. Een belangrijke functionaris daarbij is de leider Commando Plaats Incident (CoPI). De leider CoPI geeft leiding aan het Commando Plaats Incident (CoPI) en hij of zij is verantwoordelijk voor het multidisciplinair aanpakken van de gevolgen van het incident en treedt ‘ontkleurd’ op namens alle disciplines in het CoPI.

Bovendien wilde ook de burgemeester al snel langskomen om haar medeleven te betuigen. Zo’n incident sturen we aan vanuit een speciaal daarvoor ingerichte container met vergaderfaciliteiten en de kunst is om zo snel mogelijk een beeld te vormen. Welke knelpunten zijn er? Hoe kunnen we die knelpunten oplossen en welke besluiten moeten we nemen? Op die manier probeer je de grote lijnen uit te zetten.”

DE PROJECTEN

“In mijn functie als hoofd Operationele Voorbereiding ben ik onder meer betrokken geweest bij het project ‘dynamisch alarmeren’. Dat project is een grote stap voorwaarts voor de organisatie. Er werd altijd een voertuig op pad gestuurd vanuit de kazerne, maar in de praktijk zijn er vaak op dat moment al voertuigen op straat. We gebruiken nu een rekentool om te kijken welk voertuig het snelste bij het incident is en die sturen we erop af. We zijn sowieso steeds beter geworden in het analyseren van gegevens. Daarmee kunnen we beter onderbouwen waarom we bepaalde dingen wel of niet doen. Ook kijk ik met veel plezier terug op het project om de strandveiligheid te verbeteren. Sinds enkele jaren werken lifeguards van de VRH op het strand van Den Haag samen met lifeguards van de Reddingsbrigade. Dat geeft de strandveiligheid een enorme impuls. Doordat we op het strand aanwezig zijn, heb je ogen en oren ter plaatse en kun je snel hulp verlenen als dat nodig is.”

DE UITDAGINGEN

“Operationeel gezien krijgen we de komende jaren steeds meer te maken met de energietransitie en de verdichting van de stad. De stad groeit naar verwachting met 10% en dat betekent meer bebouwing, die steeds vaker ook de lucht in gaat. De uitdaging is dat alles goed bereikbaar blijft voor de brandweer.

Intern staan we voor de opgave om onze mensen te blijven boeien en binden. De afgelopen jaren zijn er veel mensen vertrokken en die vervang je niet zomaar met mensen elders uit het land. De huizen zijn hier duur, dus die stap is vaak groot. We moeten ervoor zorgen onze medewerkers vast te houden, bijvoorbeeld door te kijken naar de duurzame inzetbaarheid van onze mensen. Denk bijvoorbeeld aan de oudere collega’s waarvoor het fysiek lastiger wordt om op straat te werken.

Brandweer Haaglanden is een prachtige en warme organisatie, waar veel mogelijk is en je veel kansen krijgt. Pak die dan ook, wees geen grijze muis en laat jezelf zien. Je bent zelf de architect van jouw eigen carrière en het wordt je niet op een presenteerblaadje aangereikt.”

Scan de QR-code en
bekijk een video over
de samenwerking van
Brandweer Haaglanden
met diverse partners

Van manschap tot projectleider brandweerdrones

Robin Turkenburg
 Geboortjaar: 1972
 Functie: beleidsmedewerker Operationele Voorbereiding,
 Officier van Dienst (OvD)
 Bij de brandweer sinds: 1995

Voor Robin Turkenburg is er niets zo mooi als complexe problemen oplossen, zowel op straat als achter zijn bureau.

Het was eind 2013 toen er bij de kazerne in Delft een melding binnen kwam dat er een brandlucht in de kernreactor van de TU Delft was waargenomen. Robin en zijn collega's gingen erop af en troffen daar een aantal verschrikte medewerkers aan, die hen door een sluis, met een deur van een halve meter dik, de reactorruimte binnen lieten gaan. Daar constateerden ze inderdaad een rooklucht. "Dit zijn van die uitzonderlijke klussen die ons werk interessant maken", vertelt Robin. "Een ongewisse situatie, waarbij je door creatief na te denken een soort puzzel moet oplossen." In eerste instantie wees Robin de ventilator aan als verdachte, maar die bleek gewoon naar behoren te functioneren. Vervolgens werd duidelijk dat de brandlucht van buiten de reactor moest komen. "Uiteindelijk kwamen we erachter dat het een stratenmaker was die met zijn graafmachine verzakt was en door het spinnen van zijn wielen de brandlucht veroorzaakte. Dat je op die manier een soort puzzel moet oplossen, vind ik echt gaaf."

Of neem die keer dat Robin en zijn team werden opgeroepen voor een vreemde lucht op de zolder van een rijtjeswoning. Bij aankomst constateerden ze dat het ging om een rotte-eierenlucht, wat een indicatie zou kunnen zijn voor de aanwezigheid van waterstofsulfide (H₂S), een sterk ruikend giftig gas. Doordat de woning in de buurt van de DSM-fabriek stond, viel daar in eerste instantie de

“

Dat je op die manier
een soort puzzel
moet oplossen,
vind ik echt gaaf

”

Veiligheidsregio Haaglanden

De Veiligheidsregio Haaglanden (VRH) richt zich op het vergroten van de veiligheid van de inwoners en bezoekers van de regio Haaglanden. Wij hebben dan ook één doel: een (brand)veilige regio Haaglanden. Wij regelen voor negen gemeenten de dagelijkse brandweezorg, geneeskundige hulpverlening en de 112-meldkamer van de brandweer en ambulance. We doen dit samen met onze (veiligheids)partners. Samen met hen zijn we ook actief op het gebied van risicobeheersing en rampenbestrijding. De VRH is een overheidsorganisatie en bestaat uit:

- Brandweer Haaglanden (de dagelijkse brandweezorg en meldkamer brandweer in de regio);
- GHOR Haaglanden (de aanpak van rampen, crises en zorgcontinuïteit in de regio);
- Geneeskundige Meldkamer (de coördinatie van de geneeskundige hulpverlening in de regio via de 112-meldkamer).

verdenking op, maar doordat de wind niet bij die fabriek vandaan kwam, moesten Robin en zijn collega's het in een andere hoek zoeken. “We zijn toen gaan rondlopen in de wijk en troffen daar een groepje mensen aan die met iets bezig waren. Dat bleken studenten van de TU te zijn, die een ‘anti-aanrandings-armband’ hadden ontwikkeld en die nu uitprobeerden. Als er iemand aangevallen zou worden, dan kon je met deze armband de belager weggagen.”

TOE AAN IETS NIEUWS

Het zijn dit soort situaties, waarin het draait om improviseren en het zoeken naar een juiste oplossing, die maken dat Robin sinds 1995 met veel plezier bij de brandweer werkt. Maar diezelfde passie heeft hem er ook toe aangezet om nieuwe stappen te zetten. Nadat hij begon als manschap, ontwikkelde hij zich tot specialist bestrijding gevaarlijke stoffen, technisch hulpverlener, bevelvoerder en uiteindelijk tot ploegchef. Hoewel hij veel energie haalde uit het werk op straat, was hij in 2010 toe aan iets nieuws. “Ik ben toen 50% voor Operationele Voorbereiding gaan werken en bleef voor 50% in de Operationele Dienst. Ik was de eerste in de organisatie met zo'n 50%-constructie, die je nu steeds vaker ziet. In die jaren ben ik betrokken geweest bij de doorontwikkeling van het duikspecialisme, wat ik erg interessant vond. Je gaat dan echt diep op de materie in.”

Die gecombineerde plaatsing smaakte voor Robin naar meer, maar zijn plan om zich verder als beleidsmedewerker te ontwikkelen ging een aantal jaren de ijskast in, omdat er in Delft een nieuwe ploeg was opgericht, waar Robin de ploegchef van werd. “Ik merkte dat ik dit niet parttime kon doen. Ik vond het bijvoorbeeld lastig om goed een vinger aan de pols te houden, dus toen ben ik gestopt met mijn 50%-constructie. In die tijd had ik ook de mogelijkheid gekregen om volledig beleidsmedewerker te worden, maar mijn kinderen waren toen nog jong. In de Operationele Dienst heb je een rooster van 24 uur op en 72 uur af, waardoor ik veel tijd voor hen over hield. Ontzettend leuk om ze te zien opgroeien, maar je zet dan wel je loopbaan even op pauze.”

DRONE

Toch was Robin in 2020 weer toe aan een nieuwe uitdaging. Toen een oud-teamhoofd hem vroeg om tijdelijk als beleidsmedewerker bij de Veiligheidsregio Gooi- en Vechtstreek aan de slag te gaan, pakte hij die kans met twee handen aan. “In deze functie ben ik onder meer bezig geweest met het beleid voor de brandbestrijding van rietkappen. Daarnaast mocht ik

aan de slag met de oprichting van het zogenaamde ‘droneteam’. Het mooie is dat ik in dit traject de kennis van Brandweer Haaglanden kon gebruiken, die al eerder met een drone is begonnen.”

Inmiddels is Robin terug bij Brandweer Haaglanden na detachering in een andere regio en nu bezig met het thema energietransitie. Robin: “Het is mooi dat je op deze manier de kans krijgt om jezelf ergens anders te verrijken en na deze periode opgedane kennis weer mee terug te nemen naar je eigen organisatie. Inmiddels ben ik begonnen als Officier van Dienst. Op die manier kan ik toch weer operationeel bezig zijn, want dat miste ik wel een beetje.

“

Ontzettend leuk
om mijn kinderen te zien
opgroeien, maar je zet
dan wel je loopbaan
even op pauze

”

Op 13 mei 2008 werd Martijn van Straten ingezet bij de grote brand in het Faculteitsgebouw Bouwkunde van de TU Delft. Met zijn collega's moest hij de moeilijke beslissing maken om de brandweerlieden terug te trekken.

“Het werk bij de brandweer heeft mij veel levenservaring en mensenkennis opgeleverd”

Scan de QR-code
en bekijk een video
over de inzet van
Brandweer Haaglanden
tijdens de NSS 2014

Hoofdofficier van Dienst

Een Hoofdofficier van Dienst (HOvD) heeft drie kerntaken. Als eerste geeft de HOvD als Taakcommandant Brandweer leiding aan brandweereenheden (pelotons) bij de bestrijding van het incident ter plaatse. Daarnaast geeft de HOvD als Algemeen Commandant Brandweezorg (ACB) leiding aan de totale brandweerinzet die de bron- en effectbestrijding uitvoert. Tenslotte is de HOvD inzetbaar als Leider CoPI.

Martijn van Straten

Geboortjaar: 1976

Functie: Adviseur crisismanagement, projectleider Operationele Voorbereiding, Hoofd Officier van Dienst (HOvD), Algemeen Commandant Brandweer (ACB), leider Commando Plaats Incident (CoPI)
Bij de brandweer sinds: 2003

In maart 2014 vond in Den Haag de Nuclear Security Summit (NSS) in het World Forum plaats. Een internationale topconferentie, onder andere in aanwezigheid van toenmalig president Obama, met als onderwerp het voorkomen van nucleair terrorisme. “We zijn een jaar bezig geweest om de brandweezorg voor deze conferentie goed te regelen”, vertelt Martijn. “Het World Forum was zo goed beveiligd dat we tijdens de conferentie met de brandweer binnen de hekken zaten.”

AANSLAGEN

Na deze klus werd Martijn als projectleider aangesteld. In die rol leverde hij onder meer een bijdrage aan het project ‘vernieuwde repressie’, wat bijvoorbeeld de invoering van de brandweermotor opleverde. In 2017 kwam Martijn bij de afdeling Operationele Voorbereiding te werken en met de ervaringen van de NSS in het achterhoofd, startte hij met een bijzonder project. “De vreselijke aanslagen in Parijs en Brussel stonden toen nog vers op het netvlies en we stelden ons de vraag wat het voor Brandweer Haaglanden zou betekenen als zo iets in Den Haag zou gebeuren.” Het project ‘PG2’ werd gestart om de organisatie hier goed op voor te bereiden. “Dat was een zwaar programma en ging heel diep. Het ging bijvoorbeeld over hoe je als persoon reageert als zo iets gebeurt - ‘freeze, fight or flight’ - wat jouw rol dan is en hoe je als team samenwerkt. Het thema ‘macht en onmacht’ kwam regelmatig ter sprake. Als je in zo’n situatie niet weet wat je moet doen of kunt doen, geeft dat een gevoel van onmacht, wat grote psychische gevolgen kan hebben. Dat klinkt als ‘geitenwollensokken’, maar onze collega’s krijgen hier vaker mee te maken dan je denkt. Om hier iets mee te doen hebben we bijvoorbeeld de EHBO-kit aangepast, zodat we verwondingen beter kunnen behandelen. Op die manier kun je het maximale doen en dan ga je van onmacht naar macht. Daarnaast zochten we in dit traject de samenwerking met de politie en werd het Franse theater Bataclan dat in 2015 doelwit was van een terroristische aanslag nagebouwd in een leegstaande gevangenis in Zoetermeer om daar te kunnen oefenen. Collega’s waren zeer te spreken over de realistische opzet. Zo’n traject kost je bloed, zweet en tranen, maar ik ben er trots op dat het gelukt is.”

BIJZONDERE BESLISSING

Ook in zijn operationele functies als, achtereenvolgens, Officier van Dienst (OvD), Hoofdofficier van Dienst (HOvD) en Leider CoPI, maakte Martijn het nodig mee. Zo was hij als derde officier aanwezig toen op 13 mei 2008 in het Faculteitsgebouw Bouwkunde van de TU Delft een grote brand uitbrak. De brand breidde zich snel uit naar de hogere verdiepingen. De brandweer werd

“

Als je in zo’n situatie niet weet wat je moet doen of kunt doen, dan geeft dat een gevoel van onmacht, wat grote psychische gevolgen kan hebben

”

beperkt in het bestrijden van de brand omdat de mogelijkheid bestond dat het pand zou kunnen instorten. Een deel van het gebouw stortte in. “De grootsheid van zo’n brand maakte wel indruk op mij. Op een gegeven moment kom je erachter dat je het niet gaat redden en dan moet je de beslissing nemen dat je het gebouw moet laten gaan en de brandweerploegen moet terugtrekken. Dat is een bijzondere beslissing en we wisten dat collega’s het vervelend zouden vinden om zo’n besluit op te volgen; ze willen natuurlijk de brand blussen. Het moet alleen wel veilig blijven voor onze collega’s. Uit later onderzoek bleek dat het gebouw eerder was ingestort als de brand een verdieping lager was uitgebroken. Dan waren er mogelijk nog mensen binnen geweest.”

KELDER ONDER WATER

In dit geval was het duidelijk welke beslissing de HOvD moest maken, maar lang niet altijd is dit zo helder. “Hoe erger het incident, hoe makkelijker vaak de beslissingen die je moet maken. Maar wat doe je bij bepaalde geurtjes, bij een gaslucht? Hoever ga je ontruimen? Hoe erg is het? Is de situatie gevaarlijk of vervelend? In dat laatste geval is het vaak iets voor de gemeente of gebouweigenaar. We beginnen altijd met een situatie van ‘niet weten’ en vervolgens pel je de melding af om te bepalen wat je wel of niet kunt of wilt doen. Wij zijn van de oplossingen en niets doen is geen optie, maar in sommige gevallen dus wel.”

LEVENSERVARING

Als het om een groot incident gaat, dan kan het voorkomen dat Martijn wordt ingezet als ‘leider CoPI’ en als ‘ontkleurd leider’ de inzet van alle hulpdiensten moet coördineren. “Het is een precaire rol, waarbij je onder grote tijdsdruk beslissingen moet nemen. Je probeert zo snel mogelijk een beeld te vormen van de situatie en besluiten te nemen. Ik hou ervan om dit soort overleggen zo kort en bondig mogelijk te laten zijn, maar uiteraard wel met het doel om een zo’n compleet mogelijk beeld van het incident te krijgen. Het is een mooie, maar soms ook heftige taak. Het heeft mij veel levenservaring en mensenkennis opgeleverd.”

Miriam van der Meyde en Marco Middendorp

Samen volgden Miriam van der Meyde en Marco Middendorp in 2018 de opleiding tot Officier van Dienst. Een grotere tegenstelling is eigenlijk niet te bedenken: Miriam startte met een academische achtergrond en weinig operationele ervaring, terwijl voor Marco het werk op straat weinig geheimen meer kende.

De meerwaarde van een Officier van Dienst

Miriam van der Meyde
Geboortjaar: 1981
Functie: beleidsadviseur en
Officier van Dienst (OvD)
Bij de brandweer sinds: 2006

Marco Middendorp
Geboortjaar: 1967
Functie: beleidsmedewerker, Officier van
Dienst (OvD), vrijwilliger op kazerne Monster
Bij de brandweer sinds: 1986

WAAROM ZIJN JULLIE BEGONNEN AAN DEZE OPLEIDING?

Marco: “Ik werk nu 35 jaar bij de brandweer, waarvan heel lang als ploegchef op kazerne Centrum. Fantastisch werk, zeker het operationele gedeelte en het werken in een ploeg, maar ik was er wel een beetje klaar mee om elke zes weken te herhalen dat de prullenbakken leeg moesten zijn en de toiletten schoon maakt. Ik voelde mij soms meer een schooljuf.”

Miriam (lachend): “Jij bent ook zo’n beetje bij ieder incident aanwezig en je hebt volgens mij 24/7 een pieper op zak.”

Marco: “Ik loop ook al iets langer mee. In 1986 ben ik begonnen bij de vrijwillige brandweer in Den Hoorn. In die tijd moest ik in dienst en kwam ik terecht bij de brandweer van de Luchtmacht in Soesterberg. Daarna ben ik beroepsmilitair geworden, om vervolgens in april 1995 als ‘beroeps’ aan de slag te gaan bij de brandweer in Den Haag. In de jaren die volgden ben ik van alles geweest, waaronder duiker, Technisch Hulpverlener (THV’er), instructeur en (plaatsvervangend) ploegchef. Ik wilde graag doorgroeien naar de functie van Officier van Dienst. Ik ben alleen iemand die zegt wat hij denkt en dat komt weleens lomp en bot over. Dat is lang niet altijd handig en daar ben ik door een coach enorm bij geholpen. Ik was mijzelf niet bewust van mijn houding en gedrag en nu ben ik veel opener, denk ik beter na en kan ik mij non-verbaal beter uitdrukken. Zo’n coach kan ik iedereen aanraden.”

Miriam: “Maar je moet natuurlijk wel bij jezelf blijven. De scherpe randjes moesten er alleen vanaf.”

Marco: “Dat klopt. Bij mijn tweede sollicitatie voor de functie werd ik wel aangenomen, hoewel we wel eerst nog door een heel bataljon aan testen en assessments moesten.”

Miriam: “Ik wilde na mijn studie bestuurskunde naar de Koninklijke Militaire Academie, de Politie- of de Brandweeracademie. Ik hou van een beetje actie, in combinatie met een maatschappelijke bijdrage. Uiteindelijk ben ik blijven hangen bij destijds Brandweer Den Haag. Een ‘baan op kantoor’ en een operationele functie op straat, allebei in de combinatie van denken en doen, past goed bij mij. Ik heb een ander en destijds uniek traject doorlopen om Officier van Dienst te worden. Inmiddels doen er meerdere collega’s dit traject. Het geeft je tijd en ruimte om werkervaring op te doen, te ontdekken waar je zelf goed én niet goed in bent en zorgt ervoor >

dat je stevig in het zadel komt bij allerlei klussen op straat. Want een operationele functie bij de brandweer in Haaglanden is topsport.”

HOE WAS HET OM DEZE OPLEIDING TE VOLGEN?

Miriam: “Ik was wel een beetje een vreemde eend in de bijt. Ik had dan wel mijn onderbrandmeesterdiploma gehaald, maar had nog nauwelijks operationele ervaring opgedaan. Daarom vond ik het ook wel spannend, om naast zo’n brok aan ervaring bij Marco, aan de opleiding te beginnen. Maar vervolgens heb ik een super leuke tijd gehad. Een jaar opleiding stoomt je klaar voor de basis als Officier van Dienst. Wel allemaal volgens het boekje hoor, terug in de organisatie werd daar nog genoeg echte praktijk bij gebracht! ‘Wat is de meerwaarde van een Officier van Dienst?’ Dat is de vraag die centraal staat in de opleiding. De rol van de officier zit met name in het organiseren van het incident en het zorgen voor afstemming met de bevelvoerders bij het bestrijden van een incident. Hoewel ik een andere ervaringsrugzak heb dan Marco, lukt dit zeker prima! Er zit in de functie van OvD veel focus op het afstemmen met de verschillende hulpdiensten en het scheiden van hoofd- en bijzaken.”

Marco: “Dat was juist mijn leerproces!”

Miriam: “Daarin was ik een leuk duo met Marco. Die hoeft je niet te vertellen hoe je een straalpijp moet vasthouden. Voor allebei was het heel leerzaam om met onze verschillende achtergronden, ervaringen en sterke kanten dit traject te doorlopen.”

Marco: “Ik moest ook sterk leren om als OvD het incident los te laten. De bevelvoerder rent direct naar binnen om de brand te gaan bestrijden, maar als OvD vorm je eerst een beeld van de omgeving. Iedere stap die je naar binnen zet, zet je niet meer terug en je hebt maar één kans om je informatie te verzamelen. Daarmee maak je in je hoofd een plan van aanpak. Wat heeft de bevelvoerder over een half uur nodig? Een bevelvoerder is met het hier

en nu bezig, terwijl je als OvD veel meer vooruit denkt.”

Miriam: “Na de opleiding volgt een intensief inwerktraject, waarbij je geschaduw wordt door ervaren OvD-en en nog meer kennis opdoet van je verzorgingsgebied. Maar op een gegeven moment was ik dat wel zat en dan besef je dat je klaar bent om het ‘alleen’ te gaan doen.”

Marco: “Ik was op een gegeven moment ook wel klaar met het schaduwen. Er zijn verschillende wegen die naar Rome leiden en ik geef er mijn eigen draai aan. Nu vind ik het enorm leuk om te doen.”

VERVOLGENS GA JE AAN DE SLAG ALS OvD. WAT WAS JULLIE EERSTE INZET?

Miriam: “Dat was een beknelling op de A12 bij Zoetermeer. Tuurlijk gek en ook spannend om dan voor het eerst alleen op pad te gaan, maar ik had er alle vertrouwen in dat het goed ging komen. En dat was ook zo! En als het nodig is, dan ben je er om ze te ontlasten van allerlei klussen, zodat zij kunnen focussen op hun werk. In veel gevallen komen we bij incidenten waar de bevelvoerders alles prima onder controle hebben. Het is fijn om te weten dat je samenwerkt met kundige mensen op straat.”

Marco: “Mijn eerste inzet was bij een grote woningbrand in Stompwijk, waar van alles gebeurde. Het was middenin de nacht en we hadden te maken met aangeschoten bewoners die de hulpverleners belaagden. Als OvD probeer je dan zo snel mogelijk het plaatje helder te krijgen en vooruit te denken. Wat als het hele huis straks in de fik staat?”

WAT ZIEN JULLIE ALS MOOIE ONTWIKKELINGEN BIJ BRANDWEER HAAGLANDEN?

Marco: “Brandweer Den Haag is altijd heel vooruitstrevend en vernieuwend. Denk aan het opzetten van een Quick Response Team (QRT), de life-guards, de nieuwe autospuit, de introductie van de brandweermotor en ga zo maar door.”

Miriam: “Als je hier wat wil doen, dan kan dit ook. Niet altijd meteen morgen, maar met een ‘goed verhaal’ kom je een heel eind. We hebben talloze voorbeelden van ideeën van collega’s, die inmiddels tot ons standaardwerk horen. Dat is toch supergaaf?”

Marco: “Als je zelf wat wil, dan kun je veel bereiken. Alle innovaties die ik net noemde, zijn ontstaan vanuit ideeën op de werkvloer.”

Marco: “Dan denk ik aan de ontwikkeling de Fire Defender. We kregen de ruimte om dit te ontwikkelen en dan is het onwijs leuk om zoiets uiteindelijk in gebruik te nemen. Dat is echt ‘helemaal goud!’”

WAT KAN ER BETER?

Marco: “Alles kan altijd beter. Operationeel gaat het nooit perfect als je in een split second beslissingen moet nemen. We mogen wat mij betreft best wat meer onze zegeningen tellen. De instelling is vaak ‘doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg’, maar van een schouderklopje is nog nooit iemand slechter geworden.”

Miriam: “Met de bevoegenheid die ik om mij heen zie, hebben we goud in handen. Dat is echt niet normaal! Hoe zorgen we dat we zuinig op onze medewerkers zijn en dat ze voor Brandweer Haaglanden blijven werken? Ons werk is best intensief, zeker als je regelmatig piket draait, en dat doen we met liefde, maar het heeft wel impact op je hele leven, op je hoofd en je lijf. We hebben nu best een groot verloop aan personeel en dat is een serieus vraagstuk. Het is geen probleem om jonge medewerkers binnen te halen, maar hoe zorgen we dat ze ook bij ons blijven? Dat geldt overigens ook voor de medewerkers die al een tijdje meedraaien. Echte brandweermensen zijn nu eenmaal schaars. Daar moeten we zuinig op zijn.”

NOG LOOPBAANTIPS VOOR COLLEGA'S DIE NOG NIET ZO LANG BIJ DE ORGANISATIE WERKEN?

Miriam: “Geniet, stoot lekker je neus en wil niet te snel.”

Marco: “Geniet van die eerste jaren. Ik vond het zelf fantastisch om op de hoogwerker met een straal in je handen een binnenbrand te bestrijden!”

Van fulltime hovenier switchte Lucas 15 jaar geleden naar een carrière als brandweerman. Na zijn eerste tien jaar ‘in het veld’ kwam hij in beweging, werd instructeur, pakte een studie op en zit nu in de opleiding tot bevelvoerder.

Hand- en hersenkracht

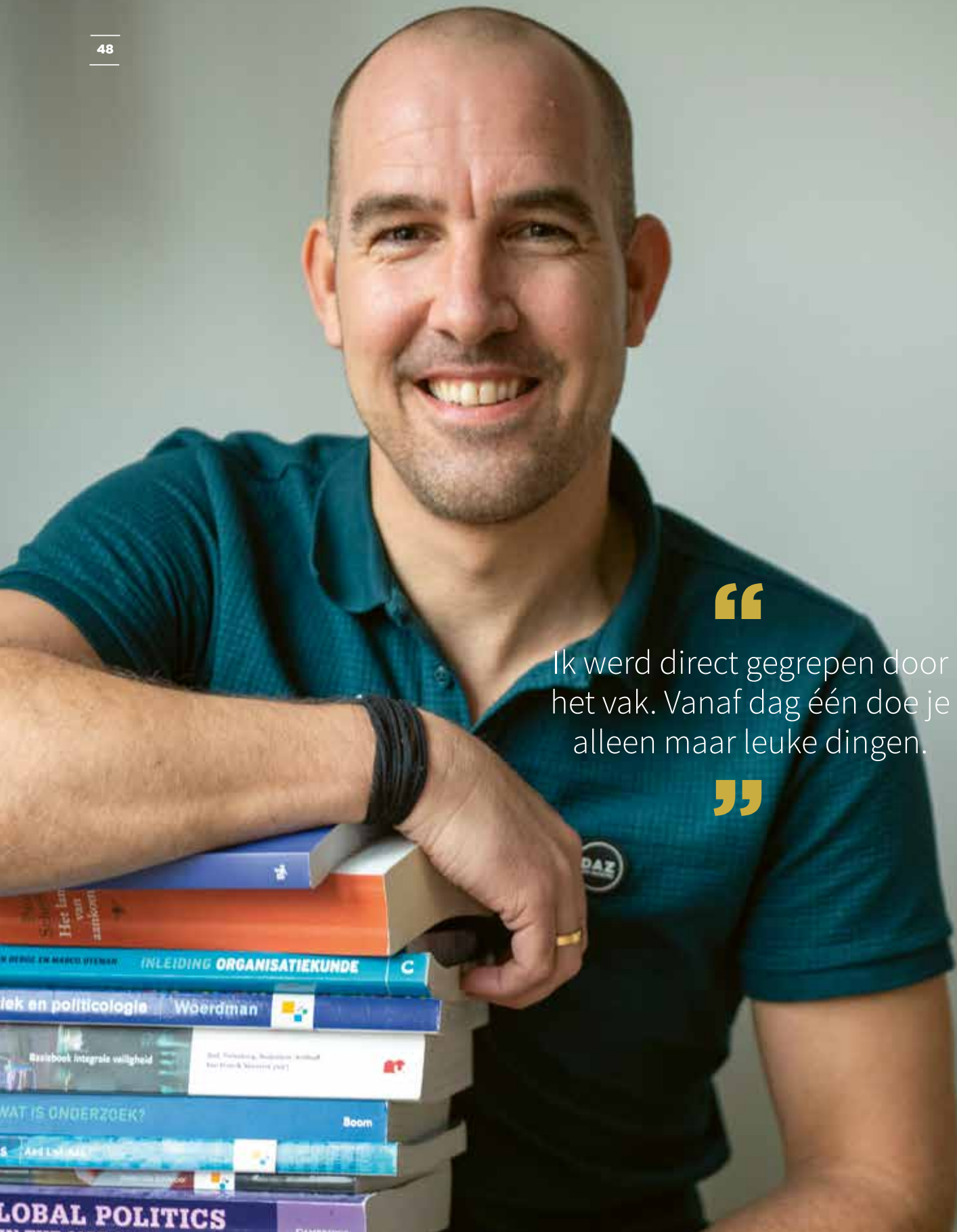

Lucas Vlaardingerbroek

“Vroeger op de verjaardagen van mijn oma vond ik de verhalen van mijn drie oudere neven altijd het interessantst. Zij werkten bij de Haagse brandweer. Ik hing aan hun lippen als ze vertelden over de spannende dingen die ze hadden meegemaakt. Toch trok ik mijn eigen plan en ben ik naar de tuinbouwschool gegaan. Ik werkte zelfstandig als hovenier tot iemand me op een verjaardag opeens vroeg of ik de brandweer nog steeds leuk vond. Ze zochten mensen. Ik kreeg een nummer in mijn handen gedrukt met de boodschap: kijk maar wat je ermee doet. De rest is geschiedenis. Van een fulltime baan als hovenier kwam ik in de opleiding van brandweer Den Haag terecht. Financieel was het een behoorlijke teruggang, maar ik werd direct gegrepen door het vak. Vanaf dag één doe je alleen maar leuke dingen; je bent met sport bezig en de saamhorigheid van de brandweer paste precies bij me.

In de afgelopen vijftien jaar heb ik ontzettend veel meegemaakt. Ik kan er makkelijk een aantal boeken over vol schrijven. Elke keer blijft het mooi. De adrenaline die je krijgt wanneer er een spannende melding komt, daar leef je voor. Overal in Den Haag en omstreken heb ik herinneringen liggen aan bijzondere inzetten. Mijn allereerste inzet tijdens mijn stage op kazerne Archipel zal ik niet snel vergeten. Er was sprake van een heftige beknelling na een botsing van twee auto's. Daar zag ik voor het eerst het verschil tussen iemand >

Lucas Vlaardingerbroek
 Geboortjaar: 1981
 Functie: manschap, bevelvoerder in opleiding
 Bij de brandweer sinds: 2006
 Kazerne: Laak

Ik werd direct gegrepen door het vak. Vanaf dag één doe je alleen maar leuke dingen.

“

”

die stilligt en buiten bewustzijn is en iemand die beseft wat er aan de hand is en keihard aan het gillen is. Dat maakte indruk. Maar daarna was er de kenmerkende zwarte humor van de brandweer. Zodra de autospuitdeuren dichtgaan worden de eerste grappen gemaakt. Dat is belangrijk voor de verwerking van het incident, dat heb je echt nodig. En het scheidt een band. Dat vind ik mooi.

PASSIE

Ik heb me weleens afgevraagd waarom ik niet eerder voor de brandweer heb gekozen. Die keuze heeft namelijk gevolgen voor mijn toekomst. Bijvoorbeeld omdat je niet je hele loopbaan in een operationele functie kan werken. Dat wist ik vanaf dag één. Maar ik doe liever iets wat mijn passie is, dan dat ik er uit angst voor verandering maar niet aan begin. Er is altijd gezegd: de eerste tien jaar zijn voor je brandweerloopbaan, de tweede tien jaar kun je toewerken naar je tweede loopbaan. Dat kan zowel binnen als buiten de organisatie zijn. Zelfs als er de mogelijkheid was geweest om langer door te kunnen werken in de operationele dienst, zou ik toch tot mijn pensioen op mijn 67e door moeten werken. En dat is sowieso niet haalbaar binnen de operationele dienst, dus dan zou ik alsnog iets anders moeten bedenken. De eerste tien jaar zijn voorbijgevlogen; ik werkte in een leuke ploeg in een mooi rayon, startte een gezin en ging nooit met tegenzin naar mijn werk. Het was en is 24 uur lang plezier en hopen wat spannends mee te maken.

SPRONG IN HET DIEPE

Na die eerste tien jaar ben ik in beweging gekomen. Ik vroeg een overplaatsing aan naar een andere kazerne. Daar kwam een vacature vrij voor instructeur. Die kans heb ik met twee handen aangegrepen. Tijdens de opleiding kwam ik erachter dat ik er totaal geen moeite mee had om mijn hersenen te laten werken. Ik ging privé en op het werk in gesprek met mensen om me heen over wat ik zou willen. Een eventuele doorstroming naar bevelvoerder zat er niet in, omdat ze daar destijds genoeg van hadden. Ik wilde niet blijven afwachten, dus schreef ik me in voor een hbo-

studie Integrale Veiligheidskunde. Dat was wel even een sprong in het diepe. Ik ben van jongs af aan gewend om met mijn handen te werken. Ik had mbo 3, lezen was nooit een hobby van me. Maar de toelatingstoets voor de Haagse Hogeschool haalde ik. Toen dacht ik: nu ga ik ook gewoon door. Mijn oude visie draaide 180 graden, want ik zat opeens elke avond met mijn neus in de boeken. Het was pittig, maar ik haalde er ook voldoening uit. Ik was gedreven om mijn diploma te behalen – en heb mijn propedeuse ook gehaald – maar door diverse omstandigheden ben ik uiteindelijk toch gestopt met deze studie. Ik sluit overigens niet uit dat ik de studie nog een keer oppak en ik heb er veel van geleerd. Alleen heb ik nu de kans gekregen om toch de opleiding tot bevelvoerder te volgen, dus dat is nu mijn eerste prioriteit.

Ik ben trots op mezelf dat ik de sprong in het diepe heb durven nemen en sta waar ik nu sta. Binnen de VRH is veel mogelijk. Ik ben blij dat ik de ruimte heb gekregen om een studie op te pakken en nu om bevelvoerder te kunnen worden. Je moet niet afwachten, maar zelf in beweging komen en het vooral zelf aangeven wanneer je iets wilt. Daar zouden leidinggevendenden een belangrijke rol in kunnen spelen. Niet iedereen heeft dezelfde motivatie als ik om verder te kijken.

Terugkijkend op mijn loopbaan tot nu toe ben ik blij dat ik doe wat ik nu doe. Alles wat ik heb meegemaakt, maakt me tot de persoon die ik nu ben. Ik heb nog altijd onwijs veel plezier in mijn baan. Ik rijd met een glimlach naar mijn werk en ga met dezelfde glimlach weer naar huis.”

Aangenaam vakbekwaam

In de twintig jaar dat Alex bij de brandweer zit heeft hij de gekste dingen meegemaakt. Hij verveelt zich geen seconde en blijft zichzelf ontwikkelen. Met als laatste wapenfeit het optuigen van een filmstudio in coronatijd.

“

Ik vind het geweldig om nieuwe dingen te leren en proberen

”

Alex Speijer
Geboortjaar: 1974
Functie: programmaleider Vakbekwaamheid voor Piketfunctionarissen, Hoofdofficier van Dienst (HOvD) en Adviseur Gevaarlijke Stoffen (AGS)
Bij de brandweer sinds: 2000

Als afgestudeerd bètawetenschapper had hij niet gedacht dat hij ooit bij de brandweer terecht zou komen. Terwijl zijn vader beroepsbrandweerman was. In een van zijn vorige banen was Alex BHV'er en dat vond hij zo leuk dat een collega opmerkte: waarom ga je niet naar de Brandweeracademie? “Dat heb ik toen gedaan. En ik vond het geweldig. Tussen de wetenschappers zat ik niet op mijn plek. Bij de brandweer kon ik mijn sociale kant laten zien. Ik houd van de uitdaging, de afwisseling, het helpen van mensen en het bijdragen aan de maatschappij. Ik heb tot de dag van vandaag geen spijt van mijn keuze.”

Een rode draad in zijn loopbaan is vakbekwaamheid. Alex begon in Leidschendam-Voorburg als officier algemene dienst en rechterhand van het teamhoofd Repressie (wat nu Brandweezorg heet). Later werd hij afdelingshoofd Opleiden en Oefenen en ging zijn korps intensief samenwerken met Wassenaar. Met de regionalisering in 2010 werd hij teamhoofd Vakbekwaam Blijven en sindsdien zit hij aan de Dedemsvaartsweg. In 2014 gaf hij aan geen leidinggevende positie meer te willen, en werd hij programmaleider van de piketfunctionarissen. “Toen kon ik me weer op de vakinhoud richten. Dat past het best bij me. Ik ben blij dat ik die kans heb gekregen van de organisatie.”

HOE BLIJFT HET WERK NA ZOVEEL JAAR NOG LEUK?

“Door mijzelf te blijven ontwikkelen. Ik vind het geweldig om nieuwe dingen te leren en proberen. In zowel mijn koude als operationele functies zijn er de afgelopen jaren veel ontwikkelingen geweest. Als opleider heb ik zowel manschappen, bevelvoerders en officieren getraind. Piketofficieren volgden jarenlang hetzelfde oefenprogramma, in de loop van de tijd zijn we programma's gaan ontwikkelen voor specifieke functies als AGS en HOvD. Ik houd mijn ogen open voor ontwikkelingen buiten de brandweer op het gebied van onderwijsinnovaties en ik probeer altijd nieuwe, creatieve vormen te bedenken. In coronatijd heb ik in kazerne Zoetermeer-Stadshart een filmstudio opgezet. Hier hebben we geëxperimenteerd met online lesgeven voor een green screen en het opnemen van filmpjes. Binnen de VRH is er ruimte om dit soort dingen uit te proberen. Dat is wel uniek.”

Als Officier van Dienst maakte Alex de groei van het verzorgingsgebied mee. “In een kleine gemeente draaide je vanuit huis een week of midweek piket; inmiddels zijn het 24-uursdiensten vanuit de kazerne voor de hele regio met negen gemeenten. Het werk is daardoor complexer geworden. Het is niet voor niks dat nieuwe collega's tegenwoordig een intensief inwerktraject krijgen. De omgeving is ingewikkelder geworden; mensen en

gebouwen bevinden zich dicht op elkaar, er is meer aandacht van de media en politiek-bestuurlijk is het ook complexer geworden. Dat houdt het ook wel leuk.” Inmiddels is Alex doorgestroomd van het piket Officier van Dienst naar het piket Hoofdofficier van Dienst. “De laatste tijd zijn er steeds vaker drugslabs waarbij brand ontstaat. Het optreden bij incidenten met gevaarlijke stoffen blijft me prikkelen. Het zijn klussen die niet standaard zijn. Het is een bijzonder specialisme.”

WELKE INZETTEN ZIJN JE BIJGEBLEVEN?

“Als AGS heb ik een aantal stevige vuurballen gezien, onder meer bij amfetaminelabs. En als OvD heb ik ooit bij een brandend konijnenhol gestaan. Aangestoken door de burens die blijkbaar last hadden van de konijnen. Het was nog niet eenvoudig om de brand uit te krijgen, omdat er allerlei leidingen onder de grond lagen; van hoogspanning tot dieselolie, CO₂ en gas onder hoge druk. Uiteindelijk is het gelukt door het hol voorzichtig uit te graven.”

STA JE NOG WELEENS ERGENS VAN TE KIJKEN?

“Als AGS hebben we de kreet: ik hoor niks gek. Dat bedoelen we uiteraard ironisch. We komen juist de gekste dingen tegen. Voor Vakbekwaam-

heid verzin ik oefenscenario's en die zijn soms behoorlijk bizar. Maar een aantal daarvan zijn inmiddels al uitgekomen.”

WAAR BEN JE HET MEEST TROTS OP?

“Voor de organisatie is dat de innovatieve positie van de VRH. We blijven ons ontwikkelen. Zo doen we mee aan pilots, bijvoorbeeld rondom nieuwe manieren van leidinggeven aan incidenten. Ook zijn er de blusrobot en de drone. Die ontwikkelruimte vind ik geweldig.

Op persoonlijk vlak ben ik trots op het feit dat ik nog steeds deel mag uitmaken van de club van AGS'en. Een kennisintensieve en specialistische tak van sport. Het is gaaf om bijzondere oplossingen voor bijzondere problemen te verzinnen. En tot slot ben ik trots op de recente opzet van de filmstudio.”

WAT KAN ER NOG VERBETERD WORDEN?

“We zijn gewend om snel tot actie over te gaan. Een valkuil daarbij is dat we dingen niet goed afmaken en vastleggen. Dat herken ik bij mezelf. Aan de andere kant zie ik dat er momenten zijn dat niet iedereen ons operationele tempo kan volgen. De kunst is om elkaar in evenwicht te houden. Wij hebben ons gewoon te houden aan bijvoorbeeld inkoopprocedures.”

WELKE ROL SPEELT HUMOR VOOR JOU?

“Een enorme. Ik wil lol hebben in mijn werk. Soms leent een situatie zich er niet voor. Maar na een serieuze inzet helpt het om te ontladen met een goede lach. We hebben een traditie om foto's die in de pers verschijnen te voorzien van commentaar in de vorm van tekstwolkjes en die naar elkaar te sturen. Daarbij sparen we onszelf en elkaar niet. Ook is het een traditie om iemands laatste dienst onvergetelijk te maken, met bijvoorbeeld bijzondere nepmeldingen. Of iemands auto omwisselen of het alarm midden in de nacht vlak boven iemands hoofd af te laten gaan. Vroeger ging het er helemaal spectaculair aan toe; dan vloog het vuurwerk door de gang. Dat kan nu begrijpelijkerwijs niet meer. Maar het was een mooie tijd.”

Blessure? Louis helpt je om in no-time weer brandweerfit te worden

Louis Kerkhoff zag dat er binnen de VRH geen begeleiding was voor collega's die met een blessure thuis kwamen te zitten. Vanuit zijn ervaring als personal trainer schreef hij een businessplan, zette de pilot 'Fysiek Trainers+' op en inmiddels heeft hij samen met collega Marcel van der Klugt tientallen collega's geholpen om weer 'brandweerfit' te worden.

“

De begeleiding
maken we zo
laagdrempelig
mogelijk

”

Scan de QR-code en
bekijk een video over
het Periodieke Preventief
Medisch Onderzoek (PPMO)

Louis Kerkhoff
Geboortjaar: 1987
Functie: manschap en herstel- en
fysieke trainer PPMO
Bij de brandweer sinds: 2008
Kazerne: Rijswijk

Toen Louis met een blessure thuis kwam te zitten, kwam hij erachter dat er binnen de brandweer geen goed uitgewerkt vervolgt raject was bij verzuim. “Je kwam dan thuis te zitten, bijvoorbeeld met een verzwikte enkel, en na zes weken kreeg je een oproep van de bedrijfsarts die je de vraag stelde wanneer je zelf dacht om weer aan het werk te kunnen”, vertelt hij. Ik heb toen samen met mijn collega Marcel van der Klugt een businessplan geschreven en mocht bij kazerne Rijswijk aan de slag met de pilot ‘Fysiek Trainers+.’”

LAAGDREMPELIG

Doordat Louis ook testleider is bij het Periodiek Preventief Medisch Onderzoek (PPMO), weet hij als geen ander waar je naartoe moet werken vanuit een situatie waarin je geblesseerd thuis komt te zitten. Wel benadrukt hij dat hun begeleiding alleen op fysiek vlak is. “Een collega met mentale problemen gaat naar de bedrijfsmaatschappelijk werker en als het te medisch wordt, dan verwijzen we naar een specialist. We zijn geen fysiotherapeut of orthopeed. Bovendien doen we het hele behandeltraject zoveel mogelijk in samenspraak met specialisten.” Het doel van de begeleiding is in feite dat de geblesseerde collega weer zekerder over zijn of haar eigen lichaam wordt, met als doel om uiteindelijk de PPMO-test te halen. “Daarmee is voor iedereen inzichtelijk dat je weer geschikt bent voor het brandweerwerk. Omdat we zelf ook in de uitrukdienst zitten, weten we heel goed wat er van een brandweerman of -vrouw gevraagd wordt. De begeleiding maken we zo laagdrempelig mogelijk. Dit kunnen we trouwens ook preventief inzetten. Als een collega bijvoorbeeld geopereerd moet worden, dan kunnen wij helpen bij een optimale voorbereiding.”

SPORTTEST CORONAPROOF

Doordat de animo voor deze vorm van begeleiding groot is en de functie hem behoorlijk wat werk geeft, draait Louis nog maar voor 50% mee in de operationele dienst. “De combinatie maakt het werk voor mij uitdagender. Het begeleiden van mensen vind ik leuk en daar zit veel passie in, maar dat geeft ook weer meer zin om met de jongens en meisjes in de uitrukdienst mee te draaien. Ik vind het geweldig dat de pilot ‘Fysiek Trainers+’ nu structureel is geworden. In het kader van het ‘brede loopbaanbeleid’ is dit belangrijk voor mijn toekomst bij de brandweer. Ik wil hier namelijk heel graag tot mijn 67ste blijven werken!”

Louis laat er in ieder geval niets aan liggen om zijn meerwaarde als fysieke trainer te bewijzen, want naast het herstel-

traject, neemt hij nu ook de sporttesten af bij de werving van nieuwe collega's. “Die test hebben we tijdens de Covid-crisis ‘corona-proof’ gemaakt en in een nieuw jasje gegoten. Deze vorm zullen we de komende jaren weer hanteren bij de werving van nieuwe manschappen. Daarnaast zijn we bezig met verschillende innovaties rondom vitaliteit en duurzame inzetbaarheid. Zo ontwikkelen we een app waarmee we andere fysieke trainers kunnen opleiden.”

Hoe werkt een behandeltraject?

1. Iemand klopt aan bij Louis en Marcel met een hulpvraag. Hij/zij wordt doorverwezen door teamhoofd, bedrijfsarts of bevelvoerder.
2. Er volgt een intake, waarin het voortraject wordt besproken.
3. Louis en Marcel stellen een persoonlijk behandelplan op.
4. De persoon in kwestie gaat aan de slag met een op maat gemaakt trainingsschema.
5. Het traject wordt afgesloten met de PPMO-test.
6. Ook voor andere fitnessgerelateerde vragen en doelen kunnen collega's contact opnemen met Louis en Marcel.

Als operationeel woordvoerder geeft Sema Cosar sinds het begin van 2021 tekst en uitleg bij de inzet van Brandweer Haaglanden bij incidenten.

**“Deze functie
maakt mijn baan
echt compleet”**

MAANDAG

Op een maandagochtend in januari 2021 neemt Sema het piket als ‘woordvoerder van dienst’ over van haar collega. Sema heeft op dat moment net haar opleiding tot woordvoerder afgerond en het is de tweede keer dat ze zelfstandig een piketdienst draait. Een volgende stap in haar loopbaan, die aanvankelijk een heel andere richting op beweegt. Na de hogere hotelschool komt ze per toeval terecht in een communicatiefunctie in de telecomsector. Het communicatievak vindt ze zo leuk dat ze besluit weer te gaan studeren, omdat ze een gedegen basis wil voor als ze verder gaat in dit vak. Zo gezegd, neemt ze weer plaats in de collegebanken en studeert ze Communicatiewetenschap aan de UvA waarin ze zich tijdens haar master ‘Persuasieve communicatie’ specialiseert in consumentenpsychologie en onder andere wetenschappelijk onderzoek doet naar de invloed van de verschillende soorten boodschappen en media op mensen. Hier heeft ze ook nu in haar baan als communicatieadviseur voordeel van. “Ik pas die kennis en ervaring toe om ingewikkelde boodschappen over te brengen naar mijn collega’s.” Tijdens haar studie Communicatiewetenschap krijgt Sema twee kinderen en nadat haar jongste een jaar oud is, gaat ze weer terug naar de arbeidsmarkt. Wederom als communicatiespecialist in de telecomsector.

Uiteindelijk komt ze tot de conclusie dat die commerciële wereld toch niet helemaal bij haar past. “Je bent in feite bezig met het spekken van de aandeelhouders. Dat gaf mij te weinig voldoening. Ik wilde graag maatschappelijk bezig zijn. Ik heb toen bij de VRH gesolliciteerd als communicatieadviseur en vanaf de eerste dag dat ik aan de slag ging, voelde dat heel goed. Ik ben in een warm bad terecht gekomen, de collegialiteit is groot en we staan goed aangeschreven. Ik werk keihard, maar doe het met ontzettend veel plezier.” In eerste instantie werkt Sema alleen als communicatieadviseur, maar al na een paar maanden krijgt ze de kans om de opleiding tot woordvoerder in te gaan. “Ik heb daar wel even over getwijfeld, want privé zat ik toen in een hectische periode. Ik heb het toch gedaan en daar heb ik geen spijt van. Tijdens mijn opleiding heb ik de organisatie goed leren kennen.”

Als woordvoerder wordt Sema gealarmeerd vanaf een middelgroot incident. Deze maandag blijft het rustig, maar dat blijkt de spreekwoordelijke stilte voor de storm te zijn, want er volgen enkele volle dagen.

DINSDAG

De dag begint met een woningbrand waarbij twee katten om het

Sema Cosar
Geboortjaar: 1983
Functie: communicatieadviseur en woordvoerder (WB)
Bij de brandweer sinds: 2019

“

Ik ben in een warm bad terecht gekomen,
de collegialiteit is groot en we staan
goed aangeschreven

”

leven komen en de brandweer een cavia weet te redden. 's Avonds verplaatst Sema zich naar het actiecentrum, waar de ongeregelheden worden gevolgd na het instellen van de avondklok. Grote rellen blijven gelukkig uit, maar als Sema rond middernacht bijna thuis is, krijgt ze weer een melding van een woningbrand. Als woordvoerder heeft Sema de taak om externe informatie naar binnen te halen en interne informatie naar buiten te brengen. “Dat begint met het goed observeren van de situatie. Wat is er precies aan de hand? Vervolgens haal ik informatie op bij de Officier van Dienst en de bevelvoerders en aan de hand daarvan stel ik een bericht op voor de media. Daarnaast kan ik soms ook een beeld van het incident opdoen via de media die ter plaatse zijn. Media als Regio15 en District8 zijn vrijwel bij ieder incident aanwezig en komen vaak eerder bij het incident aan dan ikzelf. Vaak is het incident al meester als ik ter plaatse kom. De echte vlammen krijg ik dus niet te zien. Maar dankzij de beelden van de media kan ik toch een beeld vormen.”

Bij deze woningbrand gaat het om een portiekflat, waarbij de meeste mensen al op eigen initiatief naar buiten zijn gekomen. Wel moet de brandweer een vrouw en een baby naar buiten halen. Een andere vrouw, de bewoonster van het brandadres, wordt door de rookinhalatie in zwaargewonde toestand met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht.

WOENSDAG

Op woensdag is Sema in eerste instantie druk met een nasleep van de woningbrand die nacht. Brandweercollega's van de operationele dienst hadden die nacht een snelle redding gedaan, maar die actie ging zo snel dat het slachtoffer al buiten was voordat de tweede ambulance ter plaatse was. “Je kunt je voorstellen dat dit bij omstanders en media misschien tot vragen en verwarring kan leiden, omdat ze niet de hele context kennen. In dit geval verscheen hierover een sensatieverhaal in de krant. Ik heb op dat moment geprobeerd om tegenover die journalist de verwarring van dat

moment te schetsen, maar een volgende keer moet ik mij nog meer bij de feiten houden. Van zoiets heb ik wel even hoofdpijn, want het stelt mijn collega's in een vervelend daglicht. Gelukkig waren de reacties online meerendeels begripvol richting de brandweer." Later in de ochtend moet Sema naar een gaslekkage in De Lier. Bij werkzaamheden is een leiding geraakt en de brandweer ontruimt twintig woningen. Er is veel pers op afgekomen en Sema geeft onder andere een radio-interview dat live wordt uitgezonden. Na anderhalf uur is het lek gedicht en kunnen de bewoners weer hun huizen in.

DONDERDAG

Wanneer Sema piketdienst heeft, voert ze haar taken als communicatieadviseur nog steeds uit, maar dan gaat de pieper altijd voor. Als ze die ochtend haar piket weer overdraagt kan ze zich weer volledig richten op haar reguliere communicatiewerkzaamheden. Zo heeft ze bijvoorbeeld samen met haar collega's bij team Communicatie een nieuwe wervingscampagne voor beroepsmansschappen opgezet. "Daarmee hebben we ook nieuwe doelgroepen bereikt. Sinds 2021 zijn er meerdere nieuwe klassen gestart en ik heb het idee dat de diversiteit in deze groepen groter is dan voorheen. De komende jaren hoop ik verder te groeien als communicatieadviseur en veel meters te maken als woordvoerder. Die functie maakt mijn baan bij Brandweer Haaglanden echt compleet."

Woordvoerder

Als woordvoerder ben je betrokken bij de grotere incidenten waarbij mensen willen weten wat er gebeurd is. 'Wat is er aan de hand en wat ziet de burger daarvan terug?' De woordvoerder maakt deze vertaalslag. Het woordvoederspiket rouleert tussen vijf collega's en om de paar weken heb je een halve week dienst. Dan staat de woordvoerder 24/7 paraat. Als woordvoerder geef je informatie over het incident. Dit doe je ter plaatse op straat, maar ook telefonisch en/of via social media (Twitter). Het kan daarnaast voorkomen dat je een radio- en/of camera-interview afneemt of de omgeving informeert wat zij op dat moment kunnen doen. Afhankelijk van de situatie en het type incident en in goed overleg met andere betrokken partijen en hulpdiensten, zoals: politie, ambulance, gemeente en bedrijven.

Daarnaast zijn de woordvoerders ook inzetbaar als communicatieadviseur CoPI. Bij grote incidenten adviseer je de CoPI-leider over communicatievraagstukken, die er tijdens een GRIP in de buitenwereld spelen. Je legt verbinding tussen betrokken partners en collega's van de crisisteams en stemt de communicatie met elkaar af. Daarnaast zijn er regelmatig oefeningen.

“

Ik werk keihard, maar doe het met ontzettend veel plezier

”

“De balans tussen werk en privé is hier erg goed”

Toen Erik in 2018 bij Brandweer Haaglanden aan het werk ging, nam hij de nodige werkervaring mee. Onder andere op het gebied van rookverspreiding en de ont-ruiming van zorginstellingen had Erik al veel kennis opgebouwd.

“

Er is altijd wel iemand die met je mee wil kijken en met je wil sparren over een bepaald vraagstuk. Je hoeft het niet alleen te doen

”

Erik de Vries
Geboortjaar: 1984
Functie: Adviseur Object Veiligheid
Bij de brandweer sinds: 2018

“

Mijn ervaring met het ontruimen van bouwwerken bleek bij Brandweer Haaglanden heel welkom te zijn

”

HOE BEN JE BIJ BRANDWEER HAAGLANDEN TERECHT GEKOMEN?

“Na het afronden van de studie Integrale Veiligheidskunde ging ik naar Oostenrijk en Frankrijk om daar een aantal weken skiles te geven. De rest van het jaar gaf ik o.a. les aan een skiteam in Nederland. Door het lesgeven leer je vooral om beter om te gaan met mensen en hoe je het beste advies kunt geven. Dat zou ik ook anderen willen meegeven: alles wat je leert, dat vormt je, daar verander je door. Zo ontdekte ik dat advies geven bij mij past. Ik heb daarna onder meer als medewerker veiligheid bij Stichting Ipse de Bruggen gewerkt. Hier was ik verantwoordelijk voor de brandveiligheid, BHV en de zorgcontinuïteit. Ook heb ik lang bij een adviesbureau gewerkt waarvoor ik risico-inventarisaties en evaluaties (RI&E's) uitvoerde, ontruimingsplannen opstelde en BHV-oefeningen gaf voor NS-stations, zorginstellingen en bedrijfsverzamelgebouwen. Ook heb ik brandveiligheidsadvies gegeven voor het Rijksvastgoedbedrijf en de Omgevingsdienst Noordzeekanaalgebied.

Om meer balans tussen privé en werk te krijgen, zocht ik naar een baan bij mij in de buurt. Bijvoorbeeld om mijn dochter naar school te kunnen brengen. Mijn ervaring met het ontruimen van bouwwerken, met name in de zorg, bleek bij Brandweer Haaglanden heel welkom te zijn en vanaf het begin heb ik hier leuke collega's en een fijne werkplek. Inmiddels heb ik mij verder kunnen ontwikkelen door een opleiding tot specialist brandpreventie te volgen aan de Brandweeracademie. Afgelopen jaar heb ik aan de brandweeracademie het blok Brand en Mens gevolgd van de Post HBO opleiding Fire Safety Engineering. Hierin staat menselijk gedrag bij brand en in- externe hulpverlening centraal.”

NU GEEF JE DAGELIJKS ADVIEZEN, WAT HOUDT JOUW FUNCTIE PRECIËS IN?

“In mijn werk hou ik mij veel bezig met het risicogericht en integraal adviseren over brandveiligheidsvraagstukken. Met als hoofddoel het voorkomen van slachtoffers en branduitbreiding naar een ander (deel van het) gebouw. Naast deze werkzaamheden ben ik samen met een aantal collega's gespecialiseerd om in de preventieve fase te beoordelen of zorginstellingen in staat zijn om bij brand en rookverspreiding zelfstandig het betreffende gebouwdeel te kunnen ontruimen. Zodat de brandweereenheden zich bij aankomst kunnen bezighouden met het bestrijden van de brand en het redden van achtergebleven personen. In dit specialisme kan ik mijn kennis op het gebied van zorginstellingen en BHV goed combineren met mijn kennis over brandveiligheid!”

HOE BEVALT HET BIJ BRANDWEER HAAGLANDEN/ VRH?

“Ik vind het een hele fijne organisatie, waar iedereen zichzelf kan zijn. Er heerst een collegiale sfeer. Er is altijd wel iemand die met je mee wil kijken en met je wil sparren over een bepaald vraagstuk. Je hoeft het niet alleen te doen. Dat is ook nodig, want we zijn allemaal mensen, dus soms zie je dingen over het hoofd. Ik voel mij thuis en de werkdruk is ook prima. Elk advies moet wel binnen twee weken af zijn, maar als het te druk is, dan is er altijd hulp. Ik hoop nog lang bij Brandweer Haaglanden te werken, opleidingen te volgen aan de Brandweeracademie en nog meer de studie-inhoud bij mijn functie te kunnen betrekken. Misschien zou ik ook nog wel eens een operationele functie willen gaan uitvoeren, maar dat is nu nog lastig met het gezin. Ik heb een jong gezin en daar geniet ik ook erg van. De balans tussen werk en privé is nu erg goed.”

**“Je weet nooit
wat de dag zal
brengen. Daar
hou ik van”**

Op de kraan is hij in zijn element. Maar misschien staat hij over vier jaar wel voor de klas als leraar. Wat het ook wordt: Leendert blijft zich vol enthousiasme ontwikkelen.

“

Wij zitten een beetje op een eilandje. Dat maakt onze bandes te sterker

”

Leendert Knoester
Geboortjaar: 1982
Functie: manschap en kraanmachinist
Bij de brandweer sinds: 2009
Kazerne: Leidschenveen

Toen Leendert in 2009 naar een informatieavond bij de toenmalige Brandweer Den Haag ging, had hij er al een carrière bij Defensie opzitten. Als monteur en chauffeur zwaar transport ging hij onder andere op missie naar Bosnië en Afghanistan. Ook werkte hij bij een autobergingsbedrijf. Met een collega van dat bedrijf bezocht hij de bewuste informatieavond van de brandweer. Zijn collega haakte af, maar Leendert zette door. “Het brandweerwerk is geweldig. Het is afwisselend, je bent altijd in een team bezig en je weet nooit wat de dag zal brengen. Daar hou ik van.” Als manschap liep hij stages op verschillende kazernes. “Op Laak ben ik begonnen als gaspakdrager. Met zo’n geel Teletubbiepak, weet je wel. Wanneer ergens een ongeval met gevaarlijke stoffen was, trokken wij ons pak aan om te kijken hoe we konden helpen.”

EMMERTJE

Op een gegeven moment kwam er een vacature als kraanmachinist bij kazerne Leidschenveen voorbij. Een bijzondere functie, die door slechts 21 anderen wordt uitgeoefend. Brandweer Haaglanden is het enige korps in Nederland met een grote kraanwagen die wordt ingezet bij zware bergingswerkzaamheden en andere bijzondere hulpverleningen. Leendert werd aangenomen. “We volgden een stoomcursus van twee weken in Harderwijk; van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat. Enorm pittig, maar ook geweldig om te doen.” In de jaren dat hij nu ‘op de kraan’ zit heeft hij heel wat heftige situaties meemaakt. Hij blijft er nuchter onder: “Het is mijn werk. Ik kan goed relativeren wat ik heb meegemaakt. Dat heeft misschien met mijn defensieachtergrond te maken. Mijn emmertje zit in elk geval nog lang niet vol.” Hij herinnert zich een inzet in Rotterdam waarbij een vrachtwagenchauffeur onwel was geworden en met zijn vrachtwagen een personenauto heeft geschept. “Ze kwamen van een afrit, over een kruispunt, door een sloot uiteindelijk bij een tankstation tot stilstand.” Met de kraan bevrijdde hij de overleden passagier uit de auto. Zo herinnert hij zich ook zijn eerste dodelijke slachtoffer. “Dat was bij een brand in Rijswijk. Ik zat nog niet lang bij de brandweer. We kregen een melding binnenbrand. Wij zaten op de tweede wagon. Het was een vreemde setting: de brand was in een kledingzaak, waar allemaal poppen op de grond lagen. In eerste instantie dachten we dat het slachtoffer dat we achter de deur vonden ook een pop was.”

NEPAL

Naast zijn werk bij de brandweer was Leendert sinds 2013 ook bijna tien jaar werkzaam voor USAR, het Nederlandse Urban Search and Rescue-team. In 2015 ging hij mee naar Nepal, om

te assisteren bij de nasleep van een zware aardbeving. “Ik ben verantwoordelijk voor het logistieke gedeelte. Ik zorg ervoor dat het gereedschap het doet, dat er brandstof is en dat iedereen te eten en drinken krijgt. Eigenlijk alles waardoor de reddingswerkers hun werk kunnen doen.” Hij werkte bij de USAR samen met drie Haaglandse collega’s. “Je wist nooit wanneer je ingezet kon worden voor de speciale werkzaamheden. En je moest maar net bovenaan de lijst staan om mee te kunnen. Het was erg gaaf om mee te mogen. Daar oefen je al die jaren voor. Ik ben in totaal tien dagen in Nepal geweest. Het werk begon al op het vliegveld in Eindhoven. Dan is het: vliegtuig beladen, kijken wat er mee moet, even rust in het vliegtuig, en zodra je uitstapt ga je rennen, vliegen en vervoer proberen te regelen. Het is één grote chaos waar je in terecht komt, maar het is erg mooi om te doen.” In de bergen in Nepal

hadden de USAR-medewerkers een kamp opgebouwd. “We maakten zelfs een zogenaamde ‘nashok’ mee; we voelden de grond schudden alsof we in een heftige kermisattractie zaten. Na tien dagen vertrokken we weer, omdat de overlevingskans na zoveel tijd vrij klein is. In overleg met de ambassade en het Rode Kruis hebben we spullen achtergelaten die ze vervolgens konden gebruiken. Terug in Nederland zit je al snel weer in het oude ritme, maar wel met een bijzondere ervaring rijker.”

PITTIG

Met zijn werk als kraanmachinist zal hij zich niet snel vervelen. En binnenkort komt daar nog een nieuwe uitdaging bij: hij is samen met acht collega’s toegelaten tot de Pabo. Terug in de schoolbanken dus. “En dat was best pittig. Ik moest mijn kennis over aardrijkskunde en geschiedenis

van diep ophalen. Maar het is gelukt! We hebben allemaal de voorbereidingstoetsen gehaald.” De opleiding wordt betaald door de VRH en hij mag 1 dag stagelopen onder werktijd. Hij hoeft niet weg na het behalen van zijn diploma, maar het lijkt hem leuk om het lesgeven er parttime naast te gaan doen. “Op de school van mijn kinderen van twaalf en negen heb ik een aantal gastlessen gegeven over de brandweer en USAR. En in coronatijd heb ik heel wat thuis lesgegeven. Daar kreeg ik veel energie van.”

COLLEGIALITEIT

Het mooiste van zijn werk vindt Leendert de collegialiteit. “De gemiddelde leeftijd bij onze ploeg ligt wat hoger dan op andere kazernes. We zitten een beetje op een eilandje. Dat maakt de band des te sterker. Sowieso bouw je vanaf het begin een band op met diegenen met wie je de teambuilding in de Ardennen hebt gevolgd. Een legendarische traditie, waar iedereen het nog vaak over heeft.” Dat gevoel van saamhorigheid komt ook tot uiting in zijn werk voor de personeelsvereniging. “Daar organiseer ik het jaarlijkse sinterklaasfeest. We maken er altijd een complete show van met films en actuele onderwerpen. Het is een groot feest met veel muziek, dans en humor erin, waarbij veel medewerkers en ook de directie vaak aanwezig zijn en waar brandweerweertjes de revue passeren, soms met een scherp randje gericht op organisatieperikelen. Dat maakt het jaarlijkse sinterklaasfeest bij de brandweer toch heel bijzonder!”

Hoe zijn toekomst eruit ziet, weet hij niet. “Die ligt nog open. Het is wel wat onduidelijk, omdat je tot maximaal je 59ste in de operationele dienst mag werken. Maar ik ben er de persoon niet naar om achterover te gaan zitten afwachten. Ik houd ervan om bij te blijven leren en mezelf te ontplooien. Ik blijf vol enthousiasme mijn werk en opleiding doen en ik zie wel welke keuzes ik over vier jaar maak.”

Scan de QR-code en bekijk een video over een oefening op de grote kraan

“

Ik ben er de persoon niet naar om achterover te gaan zitten afwachten

”

Duurzame inzetbaarheid

Operationele functies bij de brandweer zijn fysiek en psychisch zwaar. Tot 2006 was er voor deze functie het functioneel leeftijdsontslag (FLO), waarbij een brandweerman of -vrouw op zijn/haar 55e jaar kon stoppen met werken. Sinds 2006 is deze regeling afgeschaft en gelden afspraken voor loopbaanbeleid voor bezwarende functies. Het uitgangspunt van het loopbaanbeleid is dat medewerkers tot maximaal 59-jarige leeftijd werkzaam kunnen zijn in de operationele dienst, als ze fysiek en mentaal fit genoeg zijn. Met het programma Duurzame inzetbaarheid krijgen medewerkers de mogelijkheid om zich te ontwikkelen voor een functie buiten de operationele dienst. Voor medewerkers die op of na 1 januari 2006 in dienst zijn gekomen, staat een brede loopbaan centraal. Voor de medewerkers die onder de oude FLO-regeling vielen, is FLO-overgangsrecht afgesproken.

Econoom zoekt actie

Yuri van Huisstede
 Geboortjaar: 1991
 Functie: Officier van Dienst en
 beleidsmedewerker
 Operationele Voorbereiding
 Bij de brandweer sinds: 2017

Yuri van Huisstede

Yuri van Huisstede studeerde commerciële economie aan de Haagse Hogeschool, maar het loopbaanperspectief sprak hem niet aan. Wat hij wel zocht: vrijheid, actie, avontuur. Bij Brandweer Haaglanden zijn al die wensen uitgekomen.

WAAROM BEN JE NIET AAN DE SLAG GEGAAN ALS ECO-NOOM?

“Het studeren ging mij goed af, daar zat niet het probleem. Tijdens een afstudeerstage kwam ik bij een marketingbureau terecht en ik vond het verschrikkelijk om van 9 tot 5 achter een bureau te zitten. Ik werd niet gelukkig van de banen die je met deze opleiding kon krijgen. Daarnaast was ik er door baantjes in de horeca en bij een aannemer achter gekomen dat ik het leuk vond om met mensen te werken en fysiek bezig te zijn. De brandweer zag ik nooit als carrièremogelijkheid, maar een vriend van mij was ploegchef op kazerne Archipel. Door zijn verhalen kwam ik tot de conclusie dat het brandweervak mij wel zou passen.”

JE HEBT TOEN GESOLLICITEERD ALS MANSCHAP. HAD JE DAARVOOR NIET EEN TE HOOG OPLEIDINGSNIVEAU?

“Misschien wel en daar heeft de brandweer ook over moeten nadenken. Zou ik mij niet gaan vervelen in de uitrukdienst? Ik paste niet helemaal in het plaatje. Ik wilde het alleen heel erg graag en heb toen toch de kans gekregen. De sporttest was vervolgens geen probleem, de technische test iets lastiger. Daarvoor heb ik wel van tevoren geoefend. Tijdens die test moest ik een constructie van >

“
Het werk kan
van 0 tot 100 gaan”
”

hout nabouwen. Dat ging redelijk goed, maar ik zag dat anderen dit in de helft van de tijd deden.”

**NA DE OPLEIDING BEN JE GEPLAATST OP KAZERNE ZOETERMEER-
STADSHART. HOE WAREN DIE EERSTE MAANDEN?**

“Tijdens de opleiding krijg je niet direct een beeld bij hoe het is om in een 24-uursdienst te zitten. Daar moest ik wel even aan wennen. Het is compleet anders dan een baan waarin je van 9 tot 5 werkt en de ploeg waarin je werkt is een soort tweede familie. Je hebt een hechte band, maar ook wel irritaties. Het kostte wel even wat tijd om mijn plek te vinden in een ploeg die al lang bij elkaar was. Ik had ook wel het idee dat ik moest bewijzen dat ik ook technisch was, ondanks dat ik daar geen achtergrond in had. Ik had het geluk dat een collega mij op sleeptouw nam. Hij nam de gereedschappen met mij door en bedacht allerlei oefeningen. Dat geeft een goed gevoel.

Je maakt soms heftige dingen mee, we moesten op een gegeven moment bijvoorbeeld een persoon bergen die zichzelf had opge-

hangen. Maar het groepsgevoel en de actie spraken mij heel erg aan. Het werk kan van 0 tot 100 gaan.”

TOCH HEB JE AL SNEL EEN NIEUWE STAP GEZET. VERTEL!

“Het mooie van Brandweer Haaglanden is dat er veel aandacht is voor jouw ontwikkeling. Op een gegeven moment dacht ik erover om te solliciteren voor lifeguard. Ik vroeg mijn teamhoofd wat hij daarvan vond en hij reageerde toen met ‘waarom solliciteer je niet als Officier van Dienst?’ Ik twijfelde daar wel over, want ik was nog niet zo lang manschap. Hij gaf het laatste zetje door te zeggen ‘doe maar gewoon, je weet nooit wanneer er weer zo’n kans voorbij komt’. In september 2020 ben ik begonnen met de opleiding die ongeveer anderhalf jaar duurt. Inmiddels ben ik ik bezig met mijn inwerktraject in de regio. Ik kijk ernaar uit om zelfstandig aan de slag te gaan!”

**Opleiding tot
Officier van Dienst**

In de leergang Officier van Dienst word je voorbereid op het leidinggeven aan brandweereenheden bij de bestrijding van incidenten, het initiëren en coördineren van multidisciplinaire samenwerking. De opleiding vindt afwisselend plaats op de Brandweeracademie en de eigen werkplek. Naast de theorie over de incidentbestrijding, zowel monodisciplinair als multidisciplinair, zijn er verschillende oefenweken. Daarnaast loop je op je eigen werkplek mee met een ervaren Officier van Dienst.

Scan de QR-code
en bekijk een video
over de OVD

Vanuit zijn vrijwilligersfunctie bij kazerne Monster maakte Jan van Bree de stap naar het beroepskorps. Hij vindt het belangrijk om zich te blijven ontwikkelen en daarnaast runt hij met zijn zus ook nog eens een strandtent in Monster.

**“Doe mij
ook maar
zo’n pieper”**

Jan van Bree
Geboortjaar: 1981
Functie: manschap
en vrijwilliger bij kazerne Monster
Bij de brandweer sinds: 2006
Kazerne: Rijswijk

HOE BEN JE IN AANRAKING MET DE BRANDWEER GEKOMEN?

“Ik werkte in een café waar ik een aantal brandweergasten leerde kennen. Het ging dan al snel over de vrijwillige brandweer en op een gegeven moment dacht ik ‘doe mij ook maar zo’n pieper’. Ik ben toen naar een oefenavond geweest en voelde mij daar gelijk thuis. Ik vond het mooi om te zien hoe de manschappen met elkaar omgingen. In 2006 heb ik de opleiding voor manschap gedaan en ben als vrijwilliger bij de kazerne in mijn woonplaats Monster aan de slag gegaan.”

DAT SMAAKTE KENNELIJK NAAR MEER!

“Dat klopt. In 2014 heb ik gesolliciteerd naar de functie ‘tijdelijk manschap’ en je kunt in die functie op iedere kazerne geplaatst worden. Op die manier heb ik veel collega’s leren kennen en dat beviel zo goed, dat ik in 2016 heb gesolliciteerd voor een vaste baan als manschap bij Brandweer Haaglanden. Ik heb de VRH leren kennen als een mooie organisatie, waar alles goed geregeld is en waar ze je aanmoedigen om je te blijven ontwikkelen. Dat past wel bij mij. Ik heb ruim vier jaar in Zoetermeer gewerkt en sinds 2020 zit ik bij kazerne Rijswijk, waar ik onderdeel ben van het BAS-team. Daarin zijn we bezig om op andere, innovatieve, manieren brand te bestrijden en dat spreekt mij erg aan.”

IS DE COMBINATIE VAN EEN VRIJWILLIGE EN EEN BEROEPSFUNCTIE EEN BEETJE TE DOEN?

“Ik vind dat dit elkaar mooi aanvult. Bij de kazerne in Monster ben ik inmiddels ook inzetbaar als bevelvoerder en ploegchef en ik hoop dit op een gegeven moment ook als beroeps te gaan doen. Tot die tijd kan ik als vrijwilliger de nodige ervaring opdoen. Daarnaast run ik ook een strandtent in Monster. Vooral de zomers zijn behoorlijk druk voor mij, maar ik vind het niet erg om hard te werken en het is mooi om te doen. Het leuke is dat collega’s van de brandweer helpen om in het voorjaar de strandtent op te bouwen en ze komen regelmatig langs om een biertje te drinken.”

WAAR BEN JE TROTS OP?

“Iedere keer als je mensen geholpen hebt, dan geeft dat je een goed gevoel. Dat gaat soms verder dan de diensten waarvoor je bent ingeroosterd, zo ondervond ik met oud en nieuw. Ik was die dag vrij, maar toen ik rond zes uur ’s avonds in de auto zat, zag ik plotseling rook uit een huis komen. Dan stop je natuurlijk en ga je erop af. Daar trof ik een vrouw aan die met een tuinslang een brand in haar keuken probeerde te blussen. Ze had een zwart gezicht, verbrande handen en haar hond bleek nog in het huis te zijn. Die heb ik eruit getrokken, de vrouw geholpen en de brandweer gebeld. Uiteindelijk bleek dat die vrouw een rookbom in de keuken aan het maken was. Dat deed haar overleden man altijd en ze wilde graag die traditie voortzetten, maar dat liep dus mis.”

“

Ik vond het mooi om te zien hoe de manschappen met elkaar omgingen

”

Team BAS

Na drie jaar voorbereiding zijn sinds begin 2020 de vier ploegen op kazerne Rijswijk inzetbaar met de kwalificatie ‘Brandbestrijding als specialisme’ (BAS). De mensen in deze ploegen houden zich bezig met innovaties op het gebied van brandbestrijding. Denk bijvoorbeeld aan de ‘fognail’, een soort lans die je bij een brand in een spouwmuur steekt, waardoor het niet nodig is om de muur open te breken en er geen extra lucht bij de brand komt.

Scan de QR-code en bekijk de ‘vlog 24-uursdienst brandweer’

“Ik ben zo trots op de open cultuur in ons bedrijf. Tegelijkertijd is zoiets heel kwetsbaar”

Ze volgde haar hart, was niet bang om fouten te maken en heeft een enorme passie om iets bij te dragen aan onze samenleving en de ontwikkeling van Brandweer Haaglanden. Esther Lieben vertelt in tien lessen, stellingen en ervaringen over haar indrukwekkende loopbaan die inmiddels ruim drie decennia beslaat.

Esther Lieben
Geboortjaar: 1965
Functie: Algemeen Directeur VRH,
Commandant Brandweer Haaglanden en
Commandant van Dienst (CvD)
Bij de brandweer sinds: 1987

1. GEWOON DOEN, MET VALLEN EN OPSTAAN. DAN ZIE JE WAT WEL OF NIET WERKT

“Ik ben zelf nooit zo bezig geweest met de ontwikkeling van mijn loopbaan. Zo ben ik bijvoorbeeld na mijn vwo de Academie voor Lichamelijke Opvoeding gaan volgen. Nu zouden veel mensen daar raar van opkijken. Je gaat na het vwo toch geen hbo doen? Dat was toen helemaal geen issue. Ik vond lesgeven in combinatie met sport heel leuk en daarom heb ik toen voor deze opleiding gekozen. Niemand bemoeide zich daar verder mee, ook mijn ouders niet. Ik kom uit een liefdevol huis, ze waren trots op wat ik deed en dat was voor mij voldoende om mijn weg te vinden. Ik gun dat de jongeren van nu ook meer. Kinderen moeten nu zoveel en de verwachtingen liggen vaak heel hoog. Zelf heb ik mij altijd laten leiden door de vragen ‘wat past bij mij?’ en ‘wat vind ik fijn om te doen?’

Toen ik op de sportacademie kwam, kreeg ik te horen dat ik met deze opleiding waarschijnlijk geen werk zou krijgen. Daar maakte ik mij helemaal niet druk om en ik ging gewoon door. Inderdaad was er in die jaren '80 geen werk, überhaupt niet trouwens, maar sportleraren zijn over het algemeen aanpakkers en ze doen alles wat langskomt. Dat komt aardig overeen met het DNA van de gemiddelde brandweerman of -vrouw. Gewoon doen, met vallen en opstaan. Dan zie je wat wel of niet werkt. Dat is mijn manier van leren.

Ik pakte allerlei tijdelijke baantjes aan en was onder meer sportleraar bij de Haagse Brandweer. Dat was de opmaat voor een opleiding aan de Rijks Brandweeracademie, waar ik in anderhalf jaar ‘rood’ werd geleverd op de voltijdsopleiding voor brandweerofficier. Door de werkloosheid was het een selectie

uit meer dan 500 sollicitanten, ik was een van de eerste vrouwen.”

2. IK WIL GRAAG SAMEN IETS MOOIS NEERZETTEN EN KAN GENIETEN VAN MENSEN DIE EXCELLENT ZIJN IN HUN VAK

“Ik heb veel kunnen doen qua werk en kom het beste tot mijn recht als ik kan ondernemen. Ik zie vaak kansen liggen en vind het mooi om projecten en organisaties vooruit te helpen, samen met anderen. Het motiveert mij als je het gevoel krijgt dat jouw werk nut heeft, dat je een bijdrage aan onze samenleving kunt leveren. Dat je samen iets moois kunt neerzetten. Ik houd van vakmanschap en professionaliteit. In brede zin. Ik kan genieten van mensen die excellent zijn in hun vak en niet alleen in uitvoerende vakken zoals leraar, brandweerman, vloerenlegger, maar ook dat van boekhouder, (beleid)schrijver, jurist, burgemeester, minister, adviseur.”

3. BIJ DE BRANDWEER DRAAIT ALLES OM TEAM-PRESTATIES EN DAT WERKT HET BESTE ALS IEDEREEN EEN INBRENG HEEFT

“Na de Brandweeracademie ben ik begonnen als stafofficier opleidingen bij de toenmalige Regionale Brandweer ‘Haagland’. Je hield je als jonge officier bezig met een regionaal onderwerp en was daarnaast operationeel actief als Officier van Dienst bij een van de gemeentelijke korpsen in die regio. Ik was het eerste jaar gekoppeld aan de

brandweer Leidschendam, waar ik niet alleen Officier van Dienst was, maar ook bevelvoerder op de autospuit. Als je daarmee begint, dan is dat allemaal retespannend, maar je kunt natuurlijk nog helemaal niets en daardoor ben je afhankelijk van ervaren mensen om je heen. Ik weet nog wel dat ik een straat in kwam met een middelgrote brand en aan alle kanten vloog het vuur eruit. Ik had zoiets nog nooit gezien en je voelde de hitte door de wand van de auto heen. ‘Wat nu?’, vroeg ik aan de bevelvoerder. ‘Dit loopt hard weg’, zei hij. ‘Ga jij maar even rondkijken, dan verzinnen we een plannetje’. Op die manier leerde ik over verschillende typen gebouwen en muren en hoe je branden het beste kon bestrijden. Er waren toen nog helemaal geen programma’s om iemand klaar te stomen, dus van dit soort bevelvoerders moest je het vak leren. De meeste van hen stonden er wel voor open om je te helpen, om het samen te doen. Bij de brandweer draait alles om teamprestaties en dat werkt het beste als iedereen een inbreng heeft.”

4. HET IS NIET GOED ALS ALLEEN TYPES ZOALS IK HET BIJ DE BRANDWEER REDDEN. IEDEREEN MOET ZICHZELF KUNNEN ZIJN

“Ik heb het in mijn begintijd regelmatig meegeemaakt dat mensen het maar niks vonden dat er vrouwen bij de brandweer kwamen. Daarom heb ik altijd geprobeerd om teams te creëren met een open vizier. Teams die meer zijn dan alleen het

“

Tijdens mijn opleiding heb ik docenten letterlijk horen zeggen, waar ik zelf bij was, dat zij het niet wijs vonden dat er vrouwen bij de brandweer kwamen

”

prototype van jezelf. Ik heb het in die tijd zeker meegemaakt dat mensen je helemaal niet moeten. Dat begint vaak bij de leider van een ploeg, die zet de sfeer neer. Dan gebeurde het dat ze niet op mij reageerden of er niet waren als je iets vroeg. Het ergste is het als je genegeerd wordt, net of je er niet bent. Veel jonge mensen moeten hier trouwens doorheen, zowel man als vrouw. Ik betrok het allemaal niet op mijzelf. Het zit ook in mijn karakter om niet te lang in iets te blijven hangen. Doe je dat wel, dan krijg je het heel moeilijk. Het scheelde enorm dat ik een autonoom persoon ben en een soort ‘jongens-meisje’. Ik heb mij wel gerealiseerd dat het niet goed is als alleen types zoals ik het bij de brandweer redden. Iedereen moet zichzelf kunnen zijn. Toen ik dat eenmaal besefte, ben ik daar meer op gaan letten.

Tijdens mijn opleiding in Engeland heb ik docenten letterlijk horen zeggen, waar ik zelf bij was, dat zij het niet wijs vonden dat er vrouwen bij de brandweer kwamen. Overigens werd daar in die tijd heel verschillend mee omgegaan. Je had de mensen die vrouwen bij de brandweer maar niks vonden en je had collega's die je juist overdreven gingen helpen. Daardoor was je nooit één van de club. Ik snap dat ook wel, want alleen al door je uiterlijk viel je op en voor docenten en leidinggevenden was het wennen. Ik werd al die meningen hierover al wel snel zat.”

Eerste vrouwen

In 1985 begonnen in Nederland de eerste twee vrouwen aan de Brandweeracademie, in 1987 kwam nummer drie en Esther Lieben was in 1988 de vierde vrouw die aan de opleiding begon. Uiteindelijk was zij de enige – en eerste – die in de repressie (incidentbestrijding) terecht kwam.

5. UITEINDELIJK DRAAIT HET ALLEMAAL OM HET CREËREN VAN DE JUISTE CULTUUR BINNEN JE ORGANISATIE

“Veel dingen veranderen autonoom. Mijn moeders generatie werd nog ontslagen als ze trouwden en daar kunnen we ons nu niks meer bij voorstellen. Maar de introductie van vrouwen bij de brandweer is niet door zo'n autonome ontwikkeling tot stand gekomen, dat moest door beleid van hogerhand afgedwongen worden. Dat is maar goed ook, want ik denk niet dat dit vanzelf makkelijk veranderd was. Overigens hou ik helemaal niet van ‘vrouwenquotums’. Dat is politiek gedreven en ik geloof juist >

Scan de QR-code en bekijk de video die gemaakt is bij de nominatie van Esther Lieben tot 'Overheidsmanager van het Jaar 2020'

dat de truc om meer diversiteit te bereiken is om dit niet politiek te maken. Dat betekent niet dat je er niks aan hoeft te doen. Het komt niet vanzelf goed. Je moet er juist veel aan doen, maar ik ben dan een type om in stilte het goede te doen. Dan lijkt het binnen de organisatie allemaal heel soepel te gaan, maar juist als het niet opvalt, dan is er vaak voor gewerkt. Heb je dat niet gedaan, dan heb je een paardenmiddel als een vrouwenquotum nodig. Voor mij is het ook geen streven dat er veel vrouwen bij de brandweer komen te werken, maar als ze dat willen, dan moeten ze daar wel de kans voor krijgen.

Uiteindelijk draait het allemaal om het creëren van de juiste cultuur binnen je organisatie. Teams waarin er geen pestgedrag is, waar iedereen erbij mag horen, zorgen voor het beste werk. En cultuur is een gigantische mammoettanker, waarvan je de koers maar heel langzaam kunt wijzigen. Je moet niet pas aan een stuur trekken als je de ijsberg ziet opdoemen. Het goede nieuws is dat we bij Brandweer Haaglanden de neus al heel lang

de goede kant op hebben staan. Het is een leuk en prettig bedrijf om binnen te werken. Veel externen geven mij terug dat ze zich zo welkom voelen en dit is ook nog eens bevestigd door een formele visitatie. Ik ben daar zo trots op! Tegelijkertijd is zo iets wel heel kwetsbaar. Je moet het blijven voorleven als leiders, als bevelvoerders.”

6. OM EEN LEIDER TE WORDEN MOET JE HEEL VEEL VLIEGUREN MAKEN

“Het zijn de mensen die het bedrijf maken en daarom vind ik dat je als leider je heel direct met personele zaken moet bemoeien. Anders is de kop van de romps gescheiden en raakt je bedrijf op drift. Je moet je bedrijf volledig doorgronden, anders doe je maar wat. Dan heb je opeens van die leiderschapsboekjes nodig. Om je bedrijf goed te kunnen doorgronden, helpt het als je jouw carrière de tijd geeft. Blijf gewoon jarenlang bij hetzelfde bedrijf en blijf fris door allerlei verschillende functies uit te voeren. Dat is iets wat ik de jeugd graag wil meegeven. Het is modern om te ‘jobhoppen’, maar dit helpt je echt niet. Als je wilt

“

Teams waarin er geen pestgedrag is, waar iedereen erbij mag horen, zorgen voor het beste werk

”

‘jobhoppen’, doe dat vooral horizontaal. Om een leider te worden moet je in mijn ogen vooral veel ervaring opdoen, heel veel vliegreuen maken. Zelf heb ik maar een klein beetje talent, maar ik ben wel een harde werker.”

7. ALS HOOGSTE AMBTENAAR VAN ZO'N MOOIE CLUB MAG IK MIJ NIET VERSTOPPEN. IK STA VOOR MIJN VAK

“Door dat harde werken ben ik een vakvrouw geworden binnen het brandweerveld en inmiddels ook in het multidisciplinaire terrein van de crisisbeheersing en rampenbestrijding. Dat is uiteraard niet vanzelf gegaan, maar te danken aan al die geweldige collega's op alle niveaus waar ik het van mocht leren. En natuurlijk was het daadwerkelijk leidinggeven aan honderden incidenten, mono- en multidisciplinair, van klein tot groot, zonder en met slachtoffers en doden, zonder en met veel impact voor onze samenleving, gedurende ruim 35 jaren zonder onderbrekingen de allerbeste leerschool voor mijn vak als brandweerofficier. Dat heeft er ook voor gezorgd dat ik op alle lagen aansluiting heb met het uitvoerend

brandweerpersoneel en goed snap hoe het werkt in mijn dienst. En dat zorgt er mede voor dat we de juiste interventies kunnen plegen als korpsleiding en een Brandweer Haaglanden en Veiligheidsregio hebben waar iedereen trots op kan zijn. We werken er hard aan om dat zo te houden. Ik ben van mening dat mijn positie als hoogste ambtenaar van zo'n mooie club, met zo'n belangrijke taak, grote verplichtingen met zich meebrengt en dat ik mij niet mag verstoppen. Ik sta voor mijn vak. En ik sta er ook voor dat mijn dienst aansluiting houdt met de maatschappelijke opgaven en geworteld is en blijft in die samenleving. Dat vraagt best om soms een strakke aanpak intern. Maar het wordt gedragen en het werkt.”

8. IK WIL NIET DE COMMANDANT ZIJN WAARONDER MET VEILIGHEID WORDT GEMARCHANDEERD

“Veel van de incidenten die ik heb meegemaakt waren technisch heel interessant, maar dat is uiteindelijk niet wat blijft. Wel de ellende die het de slachtoffers geeft. Bovendien viel het mij al snel op dat de meeste incidenten plaatsvinden bij >

mensen die het niet breed hebben. Al bij mijn eerste middelgrote brand kwam ik in zo'n situatie terecht. 'Hoe kunnen ze hier leven? Wat een armoede!' was toen mijn reactie. Zeker in een grootstedelijk gebied als Haaglanden kom je veel armoede en slechte behuizing tegen. Dat raakt mij iedere keer weer diep. Ook de incidenten waarbij mijn eigen personeel schade opliep, bijvoorbeeld tweedegraads brandwonden, hebben veel impact gehad. Daarom ben ik richting mijn bestuur altijd super scherp op de veiligheidsaspecten van ons werk. Ik wil niet de commandant zijn waaronder op veiligheid wordt afgedongen. Niet intern, maar bijvoorbeeld ook niet bij het beoordelen van vergunningen. Wat dat betreft is er veel vooruitgang wat betreft de brandveiligheid, maar er doemen ook nieuwe risico's op. Denk bijvoorbeeld aan de hoogbouw en de energietransitie. Dat zijn onderwerpen waar ik dan ook bovenop zit, want dit gaat allemaal niet vanzelf goed. Uiteindelijk kost veiligheid ook geld en daar wil niet iedereen aan. Dat is een ingewikkelde paradox. Als je heel erg je best doet, dan heb je minder incidenten. Dat geeft de politiek de indruk dat het allemaal wel goed loopt, waardoor de noodzaak om te investeren minder zichtbaar is. Maar je ziet pas dat er iets mis is als er een incident plaatsvindt. Burgemeester Van Aartsen

omschreef dit heel mooi als de 'onzichtbare veiligheid'.

Ik heb alleen het idee dat de brandweer niet meer zo hip is. Crisis is wel hip. Alles gaat tegenwoordig incidentgestuurd. Daar ontkom je niet aan en daar moet ik als commandant ook in meebewegen, maar ik vind wel dat we tegenwoordig heel veel praten, terwijl je uiteindelijk gewoon iemand nodig hebt die een brand blust of een plan beoordeelt. Mensen zien vaak niet hoeveel moeite de uitvoering kost."

9. MIJN TAAK ALS COMMANDANT IS OM ALS EEN HITTESCHILD VOOR ONS BEDRIJF TE STAAN

"Mijn ambitie? Dat draait om de vraag wanneer je het werk nog leuk vindt. Zolang ik leuke mensen om mij heen heb en inhoudelijk bezig kan zijn, heb ik er plezier in. De balans tussen 'leuke dingen' en 'corvee' speelt ook mee. Nu heb ik iets teveel 'corvee'. Dat komt bijvoorbeeld doordat er teveel sturing is via de landelijke politiek, wat een grote bureaucrativering met zich meebrengt. We moeten over veel zaken verantwoording afleggen. Dat is wel te verklaren met de jurisdisering van onze maatschappij, maar wat mij betreft kijken we wat meer naar de grote lijnen en niet teveel naar de punten en komma's.

“

Zeker in een grootstedelijk gebied als Haaglanden kom je veel armoede en slechte behuizing tegen. Dat raakt mij iedere keer weer diep

”

“

Gewoon doorgaan, want het brandweer- en veiligheidsterrein waar ik op mag acteren voor onze samenleving, doet ertoe

”

Kunnen we misschien een beetje ruimte krijgen om ons werk uit te voeren? Er zijn gewoon veel bestuurs- en ambtelijke lagen, terwijl je maar één uitvoerder hebt. Die hoeft echt niet door tien chefs aangestuurd te worden. Mijn taak als commandant is om als een hitteschild voor ons bedrijf te staan. Wij krijgen vele beleidsnotities binnen, waarbij deze niet altijd relevant zijn voor de uitvoering van onze taken. Ik heb wat dat betreft een scherp gevoel ontwikkeld voor machtsverhoudingen en hoewel ik me er flink aan kan ergeren, kan ik hier ook goed mee uit de voeten en weet ik me altijd een weg te banen in de mijnenvelden die er soms liggen. Wel altijd open en transparant. Uiteraard is de keerzijde dat ik bedreigend over kan komen op mensen die op macht georiënteerd zijn. Ook daarvoor geldt dat ik me niet laat intimideren of wegzetten. Gewoon doorgaan, want het brandweer- en veiligheidsterrein waar ik op mag acteren voor onze samenleving, doet ertoe.

Binnen mijn managementteam probeer ik op een andere manier te werken. Als je als commandant een bepaalde koers inzet, de raderen in beweging zet, dan zie je binnen de organisatie vanzelf allerlei initiatieven ontstaan die bij die koers passen. De kunst is dan om daar vanaf te blijven. Mijn mensen kennen hun eigen vak."

10. DE VITALITEIT EN DUURZAME INZETBAARHEID VAN MIJN MENSEN STAAT VOOROP

"Als ik naar de operationele dienst kijk, dan is dat een aanslag op je gestel, op je heupen, knieën en hart. Zo rond je 55ste dan houdt het wel op met het zwaarste brandweerwerk. Dan trek je het fysiek niet meer. Dat je op je 60ste al met pensioen kon, was niet voor niks. In 2006 is die regeling afgeschaft en moet iedereen tot zijn of haar 67ste (of langer) door. Daarom stimuleren we onze medewerkers om zichzelf ook op andere manieren te ontwikkelen, bijvoorbeeld door een bepaalde opleiding te volgen. Bovendien kijken we naar de mogelijkheden om te differentiëren in het brandweerwerk en in de roosters voor oudere medewerkers. Het wordt al heel anders als je bijvoorbeeld 's nachts niet eruit hoeft. De inzet bij een incident brengt een grote piekbelasting met zich mee, geeft een klap op het hart-longstelsel. De vitaliteit en duurzame inzetbaarheid van onze medewerkers is daarom een hoofdpunt in ons beleidsprogramma."

COLOFON

Mei 2023

Dit magazine is een uitgave van de Veiligheidsregio Haaglanden en verschijnt in een oplage van 1.000 exemplaren.

Coördinatie en teksten

Johan Kroes (tekstbureaukroes.nl)

Hanneke Poelmans (PuntPoef)

Vormgeving

Herman Dijenborgh (beyond-illusions.nl)

Fotografie

Sicco van Grieken (siccopictures.com)

BRANDWEER

Haaglanden

WWW.VRH.NL